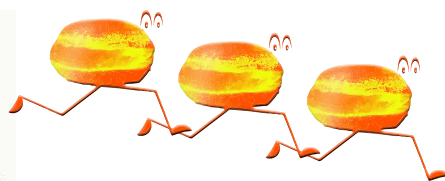
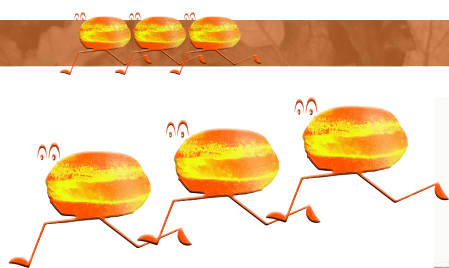

DRUŠTVENI INFORMATOR

Št. 241, Letnik XXVIII, ŠD Krašnja - September 2022, cena 2,00 EUR

**16. SREČANJE SKUPIN PEVCEV LJUDSKIH PESMI
»NA VASI JE LEPO, KO NA KANALU POD LIPO ZAPOJO«**

16. SREČANJE LJUDSKIH PEVCEV: NA VASI JE LEPO, KO NA KANALU POD LIPO ZAPOJO

Na Kanalu pod lipo v Krašnji so se v soboto, 3. septembra, po štiriletnem premoru, ponovno zbrali pevci ljudskih pesmi. Zadnji 2 leti so srečanje onemogočali ukrepi povezani s pandemijo koronavirusa; leta 2019 pa člani nismo imeli ustreznih prostorov za izvedbo, saj so bila dela v Društvenem domu še v teku.

Na prelepo sončno popoldne so se pevci, že tradicionalno, zbrali v središču vasi, kjer jih je nagovorila nova predsednica društva, Romana Močnik Žavbi. Glasilke so skupaj ogreli z dvema pesmima, nato pa se je srečanje, z nastopi posameznih skupin, nadaljevalo v dvorani Društvenega doma.

Prisotni smo lahko slišali prelepe narečne napeve: ljudskih pevcev iz Blagovice, ljudskih pevk iz Ponikve pri Žalcu, ki so uprizorile tudi kratek igran prizor »piskrovez«, kvarteta Zvon iz Rašice pri Velikih Laščah, ljudskih pevk Folklornega društva Lancova vas ter dveh domačih skupin: mešane skupine ljudskih pevcev in moške skupine ljudskih pevcev iz Krašnje. Dolgoletnim prijateljem iz Stoperc v Halozah je načrte za srečanje, žal, prekržala bolezen.

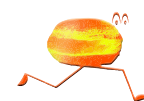
Ob koncu je zbrane v dvorani nagovorila županja občine Lukovica, magistra Olga Vrankar, ki se je skupinam najprej zahvalila za nastop ter nato poudarila pomen takih srečanj za ohranjanje kulturne dediščine na lokalni in tudi na državni ravni.

Prireditve se je zaključila tako, kot se je začela – s skupnima pesmima. Po uradnem delu je sledilo druženje ob dobrotah, ki so jih pripravile pridne roke naših preužitkaric. Prijetno popoldne se je ob veselih in hudomušnih napevih prehitro zaključilo z obljubo po ponovnem snidenju ob letu osorêj.

Člani KUD Fran Maselj Podlimbarski se vsem gostom zahvaljujemo za nastop; za pomoč pri organizaciji in izvedbi prireditve pa se še posebej zahvaljujemo KS Krašnja in PGD Krašnja.

Zapisala: Mojca Avbelj Korošec
Fotografija: Drago Juteršek

UREDITEV CESTE DO POSLOVILNE VEŽICE V KRAŠNJI

Po ureditvi površine pred vhodnim portalom poslovilne vežice in dela občinske kategorizirane javne poti pred pokopališčem v juliju 2021, se je v letošnjem avgustu zaključila še ureditev dostopne ceste do poslovilne vežice. Pred začetkom del je moral investitor, občina Lukovica, poskrbeti za izdelavo projektne dokumentacije in pridobiti vsa potrebna zemljišča ter dovoljenja. Ker je bila obstoječa makadamska pot zelo strma, je bilo potrebno v največji možni meri zmanjšati vzpon le te. Zaradi širšega cestišča se je na levi strani ceste zgradil daljši oporni zid. Izvedba manjšega vzpona je posledično pomenila preureditev makadamske navezave na pešpot, ki vodi v smeri Spodnjih Lok. Obstoječe makadamsko parkirišče se je asfaltiralo, označili so se parkirni prostori, na robu brežine se je vgradila kombinirana leseno-jeklena varnostna ograja. Deloma se je ob desni strani ceste vgradila jeklena cestna varnostna ograja, ki preprečuje morebiten zdrs vozil na državno cesto.

Zahvaljujemo se občini Lukovica za izvedbo prepotrebnih del. O našem dobrem sodelovanju pa priča tudi dejstvo, da je občina prislunila pobudi KS Krašnja, da se zaradi velikega obsega del in posledično večjih finančnih sredstev, celostna ureditev okolice poslovilne vežice in dostopne ceste, izvede v dveh fazah. Tako smo v letih 2021 in 2022 kražani KS Krašnja in tudi vsi drugi uporabniki pokopališča ter poslovilne vežice, dobili kvalitetno in lepo urejeno cesto in okolico. Sedaj je odgovornost na vseh nas, da za to zgledno skrbimo.

Robi Pervinšek

SPOMINSKA PROSLAVA NA KORENU

Letos teče že 80. poletje, od tragične in žalostne usode vaščanov Korena med 2. svetovno vojno. Tistega julijskega večera, pred 80. leti so vaščani utrjeni od kmečkih opravil, počasi legali k počitku. Niso slutili, da je to zadnji večer, ki ga bodo družine preživele skupaj. Niso vedeli, da je to zadnja skupna noč v zavetju doma. Ko bi le vedeli...

Ponoči so namreč vas obkolili nemški vojaki in v zgodnjih jutranjih urah začeli trkati na vrata in okna hiš.

Ženske so imele le nekaj minut časa, da so vzele s seboj tisto, na kar so se spomnile v strahu med vpitjem in razbijanjem. Potem so morale z otroki zapustiti dom, moške pa so odgnali v hlev. Nikoli več se niso videli. Hlev so z živimi ljudmi v njem zažgali. Prva žrtev pa je bila 76 – letna Jožefa Hace, ki je zgorela v svoji hiši, ko je negibna ležala v postelji. Vse ženske in otroke so vojaki odgnali v Krašnjo, kjer so jih naložili na kamione. Začela se je dolga pot v delovna taborišča v Nemčijo.

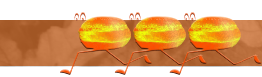
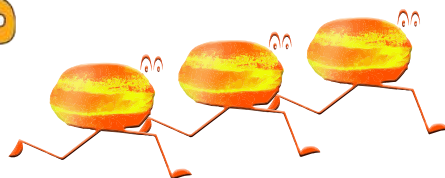
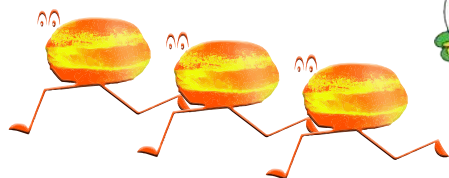
Na tragično usodo ljudi spominja skupen grob tukaj, na začetku vasi. Prav je, da spomin na trpljenje ljudi med drugo svetovno vojno ne zbledi. Dokler se bomo rodovi za njimi spominjali, njihovo trpljenje ni bilo zaman. In zato smo se na predvečer 80. obletnice tragičnih dogodkov zbrali na tem mestu, da počastimo spomin na ljudi, ki jim je bilo 08. julija 1942. na tako grozovit način odvzeto življenje.

Po minuti molka pred spomenikom sredi vasi, se je zaradi slabega vremena kulturni program nadaljeval pod kozolcem pri Pirnatovih. Zbrane je nagovorila županja občine Lukovica, gospa mag. Olga Vrankar. Prisoten je bil tudi podžupan gospod Vincenc Dragar. Na grozote, ki se nikoli ne smejo ponoviti, je v svojem govoru opozoril tudi predsednik občinskega Združenja borcev za vrednote NOB gospod Marjan Križman.

Kražani Korena so tako kot vsako leto, tudi letos pripravili druženje s pogostitvijo za vse obiskovalce.

Mojca Beguš Tič

VRTEC MEDO

EVAKUACIJA NA PŠ KRAŠNJA

V torek, 7. junija 2022, smo v dopoldanskih urah na PŠ Krašnja izvedli evakuacijo v primeru požara na šoli. Ob zvoku alarma smo se vsi odpravili po evakuacijskih poteh na zbirno mesto na šolskem igrišču. Vseh 95 otrok in 16 odraslih se je uspešno rešilo, gasilci PGD Krašnja pa so dokončno pogasili požar. V nadaljevanju je sledila predstavitev gasilske dejavnosti in škropljenje z vodo. Za sodelovanje in pomoč se krašnjijskim gasilcem in hišniku Vinku iskreno zahvaljujemo.

Helena Urbanija

BETONSKA KOŠA ZA SMETI NA ŠOLSKEM IGRISČU

Zaposleni in učenci na podružnični šoli Krašnja že dlje časa opažamo, da se količina smeti na šolskem igrišču povečuje iz dneva v dan. Ker se plastični koši za smeti v preteklosti niso obnesli, smo se obrnili na podjetje Pučko iz Vrbe, kjer izdelujejo betonske koše. Naša prošnja je bila uslišana in res, podjetje Pučko nam je doniralo dva koša za smeti, za kar se mu v imenu vseh uporabnikov najlepše zahvaljujemo.

Uporabniki bomo tako v dopoldanskem kot popoldanskem času vestno skrbeli, da bosta vseskozi »kraljevala« v čistem okolju in da bo poskrbljeno za njune lačne trebuščke.

Helena Urbanija, vodja PŠ Krašnja

ZADNJI ŠOLSKI DAN NA PŠ KRAŠNJA

Mesec junij nam je postregel z visokimi temperaturami. Učna vnema je počasi padala, otroci so bili v pričakovanju bližajočih se počitnic. Zадnji teden pouka se je tempo šolskih obveznosti malce umiril zaradi pridnega in vestnega dela skozi celo leto. Bil je čas za sprostitev in drobna presenečenja. Ta čas smo obeležili s sladoledom, hlajenjem z vodo s pomočjo gasilcev PGD Krašnja, šolsko plažo in pripravo na zaključno prireditev na zadnji šolski dan, ki jo vsako leto z roko v roki organiziramo z vrtcem Krašnja.

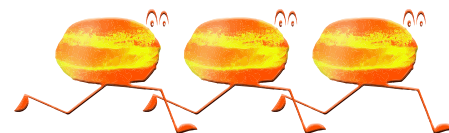
Na prireditvi so se predstavile vse tri vrščevske skupine in štirje oddelki šole. Napovedovalke 5.c, Maja Hrovat, Klara Koren in Laura Sršen, so po predvajani himni napovedale nastopajoče, ki so se predstavili s petjem, plesom, bansi, recitacijami in deklamacijami, glasbenimi točkami z lončki in z igranjem na glasbene cevi. Na koncu so razredniki slavnostno podelili in čestitali prejemnikom številnih priznanj, ki so si jih zaslužili na različnih tekmovanjih. Sledila je skupinska fotografija in program petošolcev. V svojem govoru so se zahvalili učiteljem, ki so jih poučevali v obdobju petih let in tehničnemu osebju, ki jim je vedno priskočilo na pomoč ob manjših težavah. Toplo smo objeli tudi vzgojiteljico Natalijo Butalič, ki po mnogih letih službovanja v Krašnji, odhaja na novo lokacijo na Prevoje. Prireditve se je zaključila z »dolгим špalirjem«, skozi ka-

terega so se petošolci in vzgojiteljica Natalija podali novim zgodbam na novih lokacijah naproti.

Po razredih smo se še malce podružili, podelili spričevala in si voščili prijetne in brezskrbne počitnice.

Helena Urbanija

OTVORITEV NOVIH GASILSKIH PROSTOROV V GASILSKEM DOMU KRAŠNJA

Prostovoljno gasilsko društvo Krašnja, ki je bilo ustanovljeno leta 1927 je letos praznovalo 95 let obstoja. Kot naročeno smo pred kratkim dokončali tudi zahteven gradbeni projekt izgradnje novih gasilskih prostorov. K obstoječi stavbi sta se dogradili dve garaži, skladiščni prostor in komandna soba s klubskim prostorom. Nad temi prostori je k prenovljeni dvorani prizidan velik oder za izvedbo najrazličnejših kulturno umetniških programov. Otvoritev slednjih je bila že izvedena pred časom, otvoritev gasilskih prostorov pa smo uskladili s praznovanjem jubileja, na katerega smo povabili vsa društva naše gasilske zveze, predstavnike domačih društev, štaba civilne zaščite ter lokalne skupnosti, seveda pa tudi predstavnike pobratenega društva PGD Gozd Martuljek.

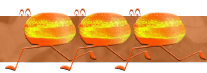
18. junija v popoldanskih urah smo se uniformirani gasilci zbrali v središču Krašnje in v postroju prikorakali na novo urejeno dvorišče gasilskega doma. Program se je pričel z nastopom godbe Lukovica, ki nam je zaigrala Zdravljico, nato pa je Ksenija Capuder, ki je povezovala program po kratkem nagovoru k uradnemu dejanju rezanju traku povabila županjo občine Lukovica magistro Olgo Vrankar ter predsednika PGD Krašnja Gregorja Rožiča. Po slovesnem trenutku so bili k besedi povabljeni tako županja, kot predsednik, pa tudi ostali gosti. Vsi so krajanom in tudi širšemu krogu domačinov čestitali za izjemno pridobitev, ki bo še dolga leta lahko služila zagotavljanju visoke stopnje opremljenosti, pripravljenosti ter usposobljenosti gasilk in gasilcev, pa tudi varnega shranjevanja vse gasilske opreme. Ksenija nam je v krajšem povzetku zgodovine društva zaupala, da se je v Krašnji vedno našel posluš in pogum za gradnjo gasilskih domov, za iskanje priložnosti za razvoj, za povezovanje ljudi in krajev ter za pripravljenost pomagati bližnjemu v nesreči.

Srečanje smo nadaljevali glasbeno in v pričakovanju prihoda duhovnika Antona Potokarja ter župnika Bernarda Rožmana, ki sta po uigrano odigranih nekaj pesmi skupaj opravila še blagoslov gasilskih prostorov, orodja ter vseh, ki jih bomo uporabljali.

Ob tej priložnosti se v imenu Prostovoljnega gasilskega društva Krašnja zahvaljujem vsem sodelujočim na prireditvi, vsem, ki ste nas v vsem tem času gradnje tako ali drugače podpirali, ter vsem, ki ste nam namenili pohvalo ali dobre želje.

za PGD Krašnja J. Jamšek

FEŠTA MORA BIT!

Tako smo rekli že pred nekaj leti, vendar nam je »fešto« zнова in zнова preprečil tak ali drugačen, načeloma nesmiseln ukrep, kateri pa je znan menim da vsakemu od nas. Pa vendarle. Letos smo praznovali 95 let poguma, ponosa, vztrajnosti, potrpežljivosti, truda, povezanosti, zaupanja. 95 let lepih in pa tudi težkih trenutkov, obdobj pomanjkanja in časov obilja. Pa smo znova rekli: »Fešta mora bit!« in smo jo tudi imeli. Staknili smo glave in združili moči ter organizirali veliko gasilsko veselico pod šotorom na športnem igrišču v Krašnji. Ker je nalog organizacije veliko, smo si jih razdelili in kmalu so bile stvari na svojem mestu.

18. junija, na lepo sončno soboto, smo po končanem slovesnem delu prevzema in otvoritve novih gasilskih prostorov ob 20h pričeli s poskočnimi takti ansambla Pogum, ki nas je neumorno zabaval vse do druge ure zjutraj. Gasilke in gasilci smo s skupnimi močmi postregli s hrano in pijačo vse obiskovalce, ki so se prešernih obrazov zbirali v vedno večjem številu. Mnogi med njimi so se ob zabavnih vižah zavrteli na plesišču pod šotorom, ki nam ga je prijazno posodila občina Lukovica. Mlajše članice in člani so hiteli prodajati srečke za bogat srečelov s prek 1000 dobitki, ki pa so zaradi velikega zanimanja obiskovalcev (res) hitro kopneli. Obiskovalci si bili, kolikor smo dobili povratne informacije zelo zadovoljni. Tako z izborom glasbe, cenami hrane in pijače ter njuno ponudbo, organiziranostjo samega dogodka pa tudi nad dejstvom, da je bila v Krašnji ena prvih veselic v teh koncih po kar nekaj letih premora.

Na koncu le še zahvala. Vsem in vsakemu, ki je kakorkoli pripomogel k izvedbi uspešnega dogodka. Na prvem mestu vsem obiskovalkam in obiskovalcem, ki ste nas razveselili z obiskom od blizu in daleč. Seveda iskrena hvala tudi vsem našim sponzorjem, ki so nas podprli ter vsem donatorjem dobitkov za srečelov. Brez podpore lokalnega gospodarstva je izvedba takega dogodka pravzaprav nemogoča.

Hvala pa nenazadnje tudi članicam in članom za veliko ur vloženega dela in truda. Skupaj zmoremo vse!

za PGD Krašnja J. Jamšek

V POMOČ KRASU!

Letošnje poletje se bomo gotovo najbolj zapomnili po eni najhujših suš do sedaj. Suša, ki je izsušila Evropo, pa je v letošnjem letu povzročila tudi ogromno požarov in naravnem okolju, lahko rečemo, da kar največ do sedaj. Tako je 17. julija zagorelo na Krasu, ker se je ogenj hitro širil zaradi močnega vetra, zato so še isti dan aktivirali državni načrt za gašenje požara v naravnem okolju. Ker so bile razmere vsak dan slabše, je bilo hitro jasno, da bomo poklicani na pomoč, tudi gasilci regije Ljubljana III, katere del smo tudi mi.

19. 7. smo se odpravili na pomoč z ostalimi gasilci naše GZ in oziroma občine na zbirno mesto v Center za zaščito in reševanje na Količevo. Zgodaj zjutraj smo v konvoju 30 gasilskih vozil regije Ljubljana III. Odpravili proti Vrtojbi. Iz našega društva smo bili trije in sicer; Tomaž, Matej in Matic. V Vrtojbi na zbirnem mestu so nas razdelili na sektorje, kjer smo v prihodnjih urah nadzirali požarišče prejšnjega dne. Po dopoldanski sliki stanja na terenu, smo bili skoraj prepričani, da je ogenj na Krasu pogašen, ker smo le nadzirali linijo požarišča in gasili manjša žarišča. Malo pred poldnevom, ko je z morja zapihal maestral in so se temperature dvignile krepko nad trideset, pa so razmere na hitro postale zelo zahtevne in nevarne. Požar, ki se je razplamtel pod daljnovidom v Lokvici je pokazal svojo moč, zato so celoten naš sektor, ki je deloval v Kostanjevici, poslali na pomoč v Lokvico in bližnje vasi na Italijanski strani. Že med vožnjo na kraj požara, proti kateremu smo hiteli, nas je presenetil ogromen oblak dima. Ob prihodu na kraj požara, je bilo tam že nekaj domačih enot in pa enoti PGD Kamniška Bistrica in Loka pri Mengšu, katerim smo se pridružili tudi mi. Tam smo tudi prvič slišali detonacije bomb iz prve svetovne vojne. Ogenj nam je s pomočjo helikopterjev in letal do noči uspelo obvladati. Tako smo po več kot 12 urah nevarnega in napornega dela predali nadzor nočnim enotam. Kljub temu, da smo imeli požar v torek zvečer pod nadzorom, se je ogenj v sredo zopet razplamtel in gotal vse pred seboj. Ker je ogenj še naprej besnel, smo se v petek po ponovnem pozivu na pomoč, spet odpravili na Kras. Tokrat štirje iz Krašnje in to Katja, Matej, Tomaž in Matic.

V petek pa nas je ogenj pričakal že zjutraj polno razvit, in se je ob pomoči vetra zelo hitro in nevarno približeval vsem Temnica, Novelo in Kostanjevici. Zato smo kar hitro zasedli položaje na

odprtih travnikih, kjer je bilo požar najlažje in najbolj varno ustaviti. Zaradi okretnosti našega gasilskega vozila, so nas poslali na težko dostopno lokacijo v gozdu. Tam sta bili že ekipi PGD Pobegi in PGD Šentilj, imeli pa so samo terenska vozila in skupaj z nami le 1400 l vode. Skupaj smo varovali požarno linijo okoli 300 m. S pomočjo izkušenj gasilcev iz Pobegov nam je uspelo našo linijo pogasiti in obvarovati pred preskokom ter nadaljnjim širjenjem.

Ker požara na Krasu ni bilo videti konca, smo v soboto ponovno dobili poziv za pomoč. V nedeljo zjutraj se je na pomoč odpravila še zadnja ekipa našega društva. Tokrat se nas je odpravilo kar pet in sicer; Grega, Damjan, Franci, Lucija in Matic. V nedeljo je bil ogenj že pod nadzorom tako, da se je izvajalo samo še preventivna dela, kot so čiščenje požarne linije in odstranjevanje vnetljivih materialov.

Kljub izčrpanosti in vseh teh dneh, ki smo jih preživeli na Krasu, pa so nam energijo ulivali domačini ki so z transparenti zahvale, hladnimi napitki, sendviči ter ploskanjem ob večernem vračanju pokazali neizmerno hvaležnost.

Matic Dolinšek

ROMI, O POŽARU NA KRASU

Pri naši pokojni mami Kovačevi Ivanki je začasno živela Rosana, ljubkovalno so jo klicali Romi. Njena mama je bila na delu v tujini. Z atijem Pavletom in teto Francko je preživljala otroška in mladostniška leta. Romi je velika ljubiteljica živali, najraje je pomagala skrbeti za krave in v naročju je najraje imela psička ali mucka. Krašnja je od takrat dalje v njenem srcu in nas velikokrat razveseli z obiskom. Romi živi v Gradišču nad Prvačino pri Renčah.

V času velikega požara na Krasu so gasilci iz vse Slovenije pomagali kolegom iz Primorske gasiti ognjene zublje. Rosana je tako kot mnogi prebivalci primorskih krajev s strahom pogledovala na pokrajino, ki jo je zajel ogenj. Sedaj, nekaj tednov po požaru mi je poslala posrečeno sporočilo in fotografijo, ki jo je zasledila v mesečni prilogi Primorskih novic GORIŠKA. Na naslovnici je med izobešenimi majicami gasilskih društev, ki so pomagali gasiti, zagledala majico PGD KRAŠNJA.

»Požar je bil čisto blizu mene in vidim,
da ste tudi iz MOJE Krašnje prišli na pomoč.
HVALA VAM KRAŠENJSKI GASILCI!«

V nadaljevanju objavljam zapis v katerem je orisala, kako je doživljala dni, ko so s strahom opazovali in zahvalo krašenjskim gasilcem.

»Z naše terase vidim na Cirje, Trstelj in Ovčnjak, zadaj pa je ubogi Kras. Ko je prvič zagorelo, nam je bilo grozno. Vendar takrat še nismo vedeli, da to še ni bilo nič v primerjavi s tem, kar je sledilo. Helikopterji, ki so gasili, so bili kot male igračke na nebu. Kot da bi z malim naprstnikom za šivanje gasil velik prvomajski kres. Par dni smo bili pod dimom zaprti doma in dvakrat-trikrat dnevno smo šli do Renč pogledat, kako se nam približuje. Vseskozi smo poslušali radio Robin in en večer so tudi za nas razglasili evakuacijo, vendar so jo kasneje umaknili. Najbolj me je bilo strah za gasilce v dimu in pilote helikopterjev. Neverjetno se mi je zdelo, da se ob nični vidljivosti niso zaleteli. Skrbelo me je za živali in drevesa v gozdovih. Zelo veliko se sprehajam po gozdovih in nabiram vse mogoče: šparglje, meto, koromač, bezeg, ruj, marele,... kako se bo narava opomogla? Kaj bo z gozdnimi živalmi? Zdaj ne vem, kako je v gozdu. Zaenkrat še ne morem na ogled. Domačini pravijo, da je kot bi prišel na drugi planet. Za najino hišo se nisem bala, nekako sem verjela, da jo bodo zaščitili kot so vse ostale, čeprav je pod bajto hosta.

Videvala sem gasilce utrujene in izmučene in edino kar mi je uspelo, sem enim ki so črpali vodo iz Vipave dala plato ledene kave, ki so jo z veseljem popili.

Ne veš, kako bi jim pomagal, ko si popolnoma nemočen. Kasneje smo vsaj lahko prispevali za gasilce. Vesela pa sem, da smo ljudje tako zelo stopili skupaj. Ponujali so prevoze, bokse za prevoze in namestitve za živino in tudi za male živalce. Ko je bila evakuacija preklicana, sem si zelo oddahnila, tudi zato, ker je bil mojim ljubljencem prihranjen stres ob selitvi.

Vsi gasilci si zaslužijo, da se jim priklonimo, kadarkoli jih vidimo in vesela bodi, da imaš enega takega doma in še cel kup v vasi.

Če je možnost, se najlepše vsem zahvali!

Dobro se z dobrim vrača.

Brigita Rožič (uvod) in Rosana Kordić

OPERATIVNE DROBTINČE

Poletje nam je postreglo z obilico vročega sonca in toplih dni. Sprva so nam taki trenutki prišli, kaj kmalu pa so se spreobrili v breme in nadlogo, saj se je zaradi izjemnega pomanjkanja padavin v Sloveniji in pa tudi v večjem delu Evrope pojavila katastrofalna suša, ki je prizadela praktično vse in vsa področja našega bivanja. Izrazito sušne razmere so pod vplivom različnih dejavnikov pripeljale tudi do izjemno povečane požarne nevarnosti v okolju. Žal se je v več delih Evrope pojavilo več obsežnih požarov v okolju, ki so divjali po več dni skupaj in terjali velik davek tako na imetju, živalih, okolju in tudi človeških življenjih.

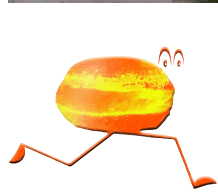
Pri nas se je situacija poslabšala predvsem na Krasu, kjer je v drugi polovici julija divjal najobsežnejši požar v zgodovini države. Gasilci in še nekateri pripadniki sil za zaščito in reševanje iz cele Slovenije in tudi iz tujine so se več dni borili z nepredvidljivim in z vetrom podprtim ognjem na nevarnih kraških tleh, kjer še vedno med kamni ždijo neeksplozivna ubojna sredstva iz I. svetovne vojne. Našo izkušnjo z gašenjem si lahko preberete v posebnem prispevku.

K sreči v tem poletnem času vsaj na domačem terenu ni prihajalo do večjih intervencij:

30. 5. smo bili obveščeni o požaru hiše v Lukovici, ki pa je bil po desetih minutah preklican.

Drugih pozivov k sreči v domačih koncih ni bilo. V želji, da tudi ta jesen mine brez večjih stresnih situacij tako za vas, kot nas, vas lepo pozdravljamo; Na pomoč!

za PGD Krašnja J. Jamšek

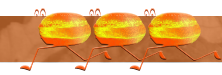

ZAHVALA

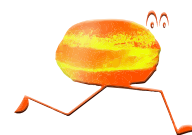
Zahvaljujemo se gasilcem iz Krašnje za postavitev mlaja ter glasbeno presenečenje članov Godbe Lukovica ob 60-letnici našega Darkota. Bili smo veseli, da so nam popestrili praznovanje. Darko je že vrsto let zvest poslušalec domače godbe in član PGD Krašnja, zato mu je ob teh presenečenjih to še toliko bolj pomenilo. Darko se že veseli ponovnega srečanja s člani PDG Krašnja ter letošnjega novoletnega koncerta Godbe Lukovica.

Vsi domači

ŠPORTNO
DRUŠTVO KRAŠNJA

4-DNEVNI 'SPREHOD' OD TROJAN DO GRADCA

Dobrih 130 kilometrov in okoli dva tisočaka sem 'okusila' na prehodu z junija v julij, ko je poletna vročina dosegla krepko nad 30 stopinj, v Gradcu celo 36 stopinj Celzija na dan, ko sem stopila na njegovo območje oz. natančneje – na sveže asfaltirana tla ene njegovih industrijskih con, kjer sem dobrih deset kilometrov (in debeli dve uri preračunano v čas) pred načrtovanim zaključkom svoje pešpoti sedla v – klimatiziran hibridni taksi. A gremo lepo po vrsti ...

Ker sem se zdaj že dvakrat odpravila sama peš na pot v izbran kraj - lani v Bohinj in predlani v Piran - sem se odločila s tem mojim poletnim podvigom nadaljevati, le da je letos na 'mojem zemljevidu' pristal avstrijski Gradec. Razlog za to je, da sem se ničkolikokrat peljala mimo tabel z njegovim imenom, ko sem 'šibala' proti Dunaju, bodisi delovno bodisi na letališče, pa sem čisto vedno pomislila, da bi bilo prav lepo enkrat omisliti si tudi ta kraj za dnevno destinacijo. Prav lušten mora biti, sem si mislila. K temu je pridalo še dejstvo, da je prijateljica Urška ravno zaključevala z delom na večjem projektu v tem malem mestu in se je čas njenega odhoda lepo poklopil s mojim prihodom v mestece dan prej, za to, da pa sem čisto zares popolnoma posvojila idejo, da grem letos pa res malo dlje na tej svoji pešpoti in to celo čez mejo, pa je dokončno 'kriva' reportaža iz Gradca, na katero sem naletela v eni izmed prilog največjega domačega časopisa. Odprla sem jo (reportažo) ravno med uživanjem zajtrka v enem junijskih dni, ko sva si e-dopisovali z Urško. Pa sem ji oznanila: »Prihajam v Gradec. Peš.«

Dan #1: Trojanje – Velenje

Moja pot se je začela zadnjo junijsko nedeljo, po prijetni dopoldanski kavi z možem. Odpeljal me je do Trojan, kjer sem si na ramena optala svojega 'sopotnika' za naslednje štiri dni. V njem je bil nabor res skrbno izbranih stvari – oblačil in reči, brez katerih na poti ni šlo, in kljub temu, da so bile vse poletne in da zaradi pričakovano visokih temperatur nisem s seboj vzela niti enega puloverja (za razliko od minulih dveh pohodov), je bil precej težak. Se pozna, če gre človek nekam za dva dni, kot je bilo to lani, ali pa za štiri dni, kot sem se pač odločila letos.

Prvi dan sem torej pot začela malo kasneje kot vse naslednje dni, in sicer šele malo pred 11. uro, ko je bilo tudi sonce že kar visoko na nebu. Kljub temu je pot do Vranskega kar hitro minila in pravzaprav sem šele malo pred Vranskim naredila prvih nekaj požirkov vode. A že malo po Vranskem sem tudi snedla izizirane jagode, ki sem jih imela s seboj – joj, kako zelo se je prilegel sladko-kiselkast okus sredi vreline! -, malo naprej od Gostilne Grof pa sem v enem občestnem lokalu kupila mineralno vodo. Pot me je vodila naprej do Podvrha, Kamenč, Poljč, Polzele, Andraža nad Polzele, Kavč in končno do – Velenja.

Po opravljenih in niti ne prehudo višinsko zahtevnih 33 kilometrih prvega dne moje poti, ki je vodila mimo bogatih nasadov hmelja in nasploh krasnih savinjskih krajev, se je nepredstavljivo hudo prilegel sladoled v slaščičarni in kavarni Hotela Paka, kjer sem ob polnjenju telefona možu, sestri in nekaj prijateljicam poslala kar malo bahave fotke barvite gmote naročenega sladoleda, ob katerem sem si privoščila še naravni sok in mineralno vodo.

Spoznanje prvega dne: magnezij je res ena super stvar!

Dan #2: Velenje – Radlje ob Dravi (in s Hudo jamo nekje vmes)

Po tem, ko sem se že nekje sredi noči začela premetavati po postelji - tisti, izvlačeni iz omare, kot jih imajo v najmanjših newyorških garsonjerah (prikazano v filmih) -, sem se okoli 4. ure zjutraj odločila, da kar vstanem, izvedem svoje joga (raztezne) vaje, s katerimi sem preverila telesno stanje po hoji minulega dne, nato pa kar odpravim na dolgo pot novega dne. In prav nič zaspala, pač pa z velikim veseljem sem še ob zori zapustila 'svoje velenjsko stanovanje', najeto prek bookinga in dobesedno eksponat, saj so bile v njem na eni od barvitih poličk tudi vizitke najemodajalca, iz katerih je bilo mogoče razbrati, da gospod poskrbi za pohištvo in opremo stanovanj.

Ni bilo dolgo, kar sem se znašla na cesti, ki je povezovala velenjsko območje s sončno Koroško. In kako vesela sem bila res sončnih žarkov, ki so me pozdravili po 'izstopu' iz soteske Huda luknja, ki je stisnjena med strma pobočja Tisnika in Pečovnika, v njej pa je prostora le za cesto - ob kateri me je torej vodila moja pot - in reko Pako, nekdanjo železniško progo pa so morali speljati skozi predor. Kljub neprijaznosti te konkretne trase na moji celotni poti pa sem imela prav tu priložnost videti spomenik princu Johanu oz. nadvojvodi Ivanu, ki so mu ga postavili domačini, ker je velel v začetku 18. stoletja skozi sotesko zgraditi novo cesto.

Priznam, da me je šele ta spomenik spodbudil, da sem sicer zanimivo ime tega kraja (Huda luknja) vpisala v iskalnik in tako med drugim izvedela, da je Huda luknja ena izmed največjih naravnih znamenitosti v koroško-šaleški regiji in da je bila to ena prvih slovenskih jam odprtih za turiste. Odprli so jo že leta 1895, dolžina doslej raziskanega dela te kraške jame pa je več kot 2300 metrov. Po navedbah spletne strani <https://krajci.eu> najdbe iz stare kamene dobe paleolitika pričajo, da je v teh krajih človek živel že v ledeni dobi, v jami pa so izkopavanja odkrila vrsto kamnitih orodij in orožij iz različnih obdobij kamene dobe. V njej so našli tudi veliko medvedjih kosti, za obiskovalca pa so najbolj zanimivi 'medvedji obrusi', ko so si medvedje z drgnjenjem ob skale preganjali zajedavce iz svojih kožuhov. Iz antične dobe so našli bronasti rimski novce cesarja Antonina Pia, ostanke posode, pa tudi kose okrašene keramike.

Moja pot me je dalje vodila po opuščeni trasi nekdanje železniške proge in zdaj asfaltirani pešpoti in kolesarski stezi z nekaj urejenimi počivališči pa tudi čisto zanimivimi objekti, kot sta nekdanja železniška tunela. Predor je bil zgrajen v času gradnje železniške proge Celje – Wolfsberg, ki so jo odprli leta 1899, za železniški promet pa se je uporabljal do leta 1968, ko so ukinili železniško progo Dravograd – Velenje. In ko sem izstopila iz predora, sem se znašla v Mislinji, kjer sem v prijetni kavarni, delujoči pod streho Tuševе trgovine, spila enega boljših kapučinov in kupila dodatno mineralno vodo. Nisem se predolgo držala, saj sem vedela, da me čaka še kar nekaj višinskih kilometrov in ni bilo dolgo, ko sem se znašla na poti proti Črnemu vrhu – najvišjemu vrhu Pohorja, kot sem izvedela kasneje.

Ta del poti pa se mi je, kljub resnično čudovitim gozdnim površinam in osupljivo lepim razgledom – priznam! – res malo vlekel. Morda so bile kri-ve že rahlo utrujene noge, morda vročinski val oz. kombinacija obojega, ampak kar nekaj časa preden sem prispela do Ribniške koče - najvišje ležeče planinske postojanke na Pohorju, ki pa je bila v času mojega prihoda tisto ponedeljkovo popoldne zaprta, sem že mantrala, naj se počasi zaključí vzpon tistega dne. Ko sem si pri Ribniški koči le vzela slabe pol urice za postanek in presno malico, je bilo nadaljevanje poti, ki je zdaj vodila navzdol, mnogo lažje. A ne za prav dolgo. Do Ribnice na Pohorju, malega gručastega naselja s smučiščem, je še šlo s svežim navdušenjem nad vsem lepim, kar ponuja narava, toda od Orlice in Vuhreda do Radelj ob Dravi, ki so bile moja končna destinacija tega dne, sem imela kar krizo. K sreči nisem trčila

'ob zid', kot se mi je primerilo pred dvema letoma na pešpoti do morja na črnokalskem klancu, sem pa v Vuhredu zavila v malo Mercatorjevo trgovinico in si kupila jogurt (kako sem bila vesela, da imajo v ponudbi mlečne izdelke lokalnih ponudnikov!). Telo je kar kričalo po beljakovinah.

In ko jih je dobilo, sem se spet z malo odločnejšim (četudi zelo težkim) korakom odpravila naprej do Radelj. Moj 'vstop' v to mesto je poleg sonca, ki me je zdaj neizprosno 'kurilo' čisto frontalno, da sem izločila še zadnje kaplje znoja tistega dne, pozdravil tudi obcestni pano z navedbo, da je ta občina dobitnica priznanja Turistične zveze Slovenije v akciji 'Moja dežela – lepa in gostoljubna'. In res ne bi mogla prenočiti v primernejšem kraju pred naslednjim dnevom, ko sem prečila avstrijsko mejo.

Spoznanje drugega dne: moja naslednja pešpot bo imela omejitve 30 km dnevno. In pa: beljakovine so zakon!

Dan #3: Radlje ob Dravi – Kitzack, najvišje ležeča vinorodna regija na avstrijskem

Kakšna sreča, da se mi je večer pred tretjim dnevom mojega pohoda prek ene od številnih aplikacij, ki nam tako ali drugače polnijo sodobno življenje, oglasil znanec iz energetskega sveta, s katerim ohranja stike po profesionalno energetski plati kakor tudi po plati, ki ji botruje deljeno navdušenje nad naravo in potepanjem po lepi domači deželi. Namreč, ko sem mu v sporočilu odgovorila, da sem na pešpoti do Gradca in da sem ravnokar vkorakala v Radlje ob Dravi iz Velenja, me je dobesedno napodil v lekarno po 'konkretniji' magnezij in rehidracijske soli. In še večja sreča je bila, da je bila lekarna v Radljah dežurna in tako odprta do 21. ure, saj bi bila malo po 19. uri, ko sem se končno uspela nastaniti v sicer prav prijetnem mestnem hotelčiču ter osvežiti se in pogledati sporočila, prepozna za moj 'farmaceutski nakup', kateremu sem pridala še neke posebne oblike, če bi bila ravno kakšna kriza z žulji. Slednje - prav tako k sreči! - ni bilo.

Tako sem jo zahvaljujoč Franciju – znanecu, ki me je torej 'napodil' v lekarno – naslednji dan brez kakršnegakoli obolenja mišic ali občutka teže v kateremkoli delu telesa mahnila čez bližnji hrib (Št. Janž pri Rajlah) k severnim sosedom. In ko sem po že skoraj 15 kilometrih, a še vedno zjutraj, prispela v kraj Ivnik (nemško Eibiswald), kjer sem si privoščila jutranjo kavo (joj, kako se je prilegla!), sem si vzela skoraj celo uro za srkanje ne le kave, ampak tudi oz. predvsem res prijetnega vzdušja, ki je velo v izbrani kavarnici. Ta je namreč služila tudi kot pošta in tako je prijazna uslužbenka (poštna in 'kavarniška' torej) spretno pomagala gospe za sosednjo mizo zaviti večji paket, trije gospodje za eno drugo mizo so se zabavali z nekakšno namizno igro, katero sem prvič videla (mislim, da so poleg tudi stavili, a le s kovančki), potetoviran natak pa je urno šibal med šankom in zunanjim vrtom, kjer so sedeli gostje, ki so bili večinoma videti, da so prišli na rutinsko jutranjo kavico pred pričetkom svojega delovnika.

V tej kavarnici sem si tudi vzela nekaj več časa za sporočila bližnjim, ki so tako (prek telefona) spremljali to mojo pešpot, in tako sem v enem od njih v odgovor Poloni, ki me je spraševala, če me ni nič strah takole, napisala, da me je edinkrat, odkar sem bila na poti, ošvrknil strah, ko sem na poti na Št. Janž nekaj uric prej naletela na neverjetno velikega psa – brez pretiravanja je bil ta res velikosti teleta! – ki je stražil eno od kmetij, mimo katere je vodila moja pot. In sem se tudi brez obotavljanja obrnila, četudi se mi sanjalo ni, kje bi lahko bila alternativna pot, a je hipoma zatem prišel ven iz hiše kmet, ki je pomiril psa in mi na moje vprašanje, če smem mimo, ker da grem v Avstrijo, prijazno odvrnil, da smem. Pes je bil privezan, sem videla, ko sem šla mimo njega, se je pa kljub temu zaganjal proti meni, a nisem uspela razbrati, če sta temu botrovala prijaznost in igrivost ali njuno nasprotje. Upam le, da gospod tega ogromnega kužata tudi kdaj sprehodi, predvsem pa, da ga uspe zadržati, ko (kuža) oceni, da je nekaj zanimivega za preveriti. Kot sem mu bila na primer jaz, ko sem šla mimo njegovega doma. Na ta trenutek torej edino pomislim, ko me tudi danes kdo od znancev pobara v smislu, če me ni nič strah, da grem kar sama takole naokrog. Sicer pa res ne vidim razloga za strah. Potemtakem bi nas lahko bilo strah tudi sesti na letalo. Ali na trajekt. Ali pa v avto, navsezadnje. Celu na kolo, mar ne?

Sicer pa je bil tudi tretji dan moje pešpoti kar naporen. Ponovitev slabih 40 kilometrov poti, kljub temu, da mi je bilo prihranjenih nekaj 'višincev', se je – ob še enem peklensko vročem dnevu – poznala na kar precejšnji popoldanski utrujenosti, zaključek v obliki novega vzpona na najvišjo ležečo vinogradniško regijo (Kitzeck im Sausal) pa je to samo še utrdil. A bil je potreben dobesedno en kamen, ki je vse to hipoma spremenil! Bil je to modro obarvan kamen, na katerem je v nemščini pisalo nekaj v smislu »Modrost je pri ponižnih«. In ta kamen mi je razjasnil dan oz. popoldne, telo pa je dobilo nov pospešek. K sreči je bilo od kamna do moje destinacije tistega dne potrebno le še nekaj metrov (sicer vzpona pa vendar) in že kmalu sem bila prijazno sprejeta v res prijetnem gostišču (ki je bilo, podobno kot Ribniška koča, tisti dan kot nalašč zaprto), ki je nudilo tudi (prav luksuzne!) sobe. Mlada Avstrijka, ki me je sprejela, mi je na račun hiše ponudila mineralno vodo in domač jogurt (neverjetno, kajne? Prav to, kar sem potrebovala!).

Kljub dobremu počutju v tej nastanitvi, kjer sem večer preživela iztegnjenih nog v res udobnem naslanjaču na terasi z razgledom na okoliške vinograde (in na luštni kozici, ki sta domovali ob gostišču, pri čemer je ena popolnoma zasedla leseno klopco), pa se ravno to noč nisem prav nič naspala. Mislim, da niti za urico nisem omahnila v spanec.

Spoznanje tretjega dne bi tako v ajurvedskem jeziku (ker pač študiram tudi ajurvedo) bilo, da je previsoka vata (doša), ki sem jo spodbudila s tako intenzivnim podvigom, res kaj hitro težava. Ampak naj dodam še drugo spoznanje, ki bo razumljivo tudi tistim, ki jih ajurveda ne zanima: rehidracijske soli zmagajo!

Vransko

Na poti proti Ribniški koči

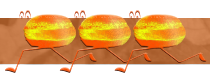
Na poti proti Ribniški koči

V gozdu nad Radljami ...

... in proti Avstriji!

'Energija' v takšni in drugačni obliki

Kitzeck - najvišje ležeča vinorodna regija na avstrijskem

Prebujajoči se (malček romantični) Kitzeck im Sausal

Jezero Waldschachersee

V prijetnem Gradcu

Dan #4: Kitzeck – Gradec

Kot so rehidracijske soli pravi mali čudež za utrujeno telo, je dobra človeška energija velik čudež za utrujenega duha. To se je pokazalo, ko sem se okoli 8. ure zjutraj, ko sem opravila že kakšnih dvanajst kilometrov – tudi mimo jezera Waldschachersee (foto 9) – znašla pred meni zelo atraktivno alterkavarno in trgovnico naravnih izdelkov. Na vratih je namreč pisalo, da se delovnik prične ob 9.30, a lastnik, ki je notri že 'zaganjal' blagajno, je prihitel odkleniti mi vrata in me povabil, naj vstopim. Kako sem bila hvaležna! Ne le za tako izkazano prijaznost, ampak za celotno izkušnjo, ki mi jo je v naslednji debeli uri dal ta prijazni gospod. Najprej mi je postregel s kapučinom z mandljevim mlekom, nato pa še z odličnim bananinim biskvitom, iz vitrine pa sem si izbrala še (kakopak!) domači jogurt, ki sem si ga tokrat osladkala tudi z domačim medom, ter jabolčno čežano. Med uživanjem tega res najboljšega možnega zajtrka, o katerem bi lahko le sanjala, sva poklepetala med drugim o tem, kaj vse počnejo v tem mini 'alter-centru' (imenuje se NaturQuelle Preding, nudijo pa tudi različne masaže ter terapevtske obravnave, prodajajo pa tudi izdelke slovenskih ponudnikov, med njimi lesene gospodinske izdelke izdelovalca iz Ruš in kočevski med) in o moji pešpoti, pri čemer se je izkazalo, da ta dobrohotni gospod iskrivih modrih oči še kako dobro pozna Trojane – seveda po krofih, ki jih obožujejo njegovi otroci in po katere se ustavijo vsakič, ko se peljejo na morje.

Ko sem s privlačnih poličk izbrala še nekaj izdelkov, vključno s kristalnimi zapestnicami, ki jih z največjim veseljem nosim prav vsak dan, mi je rekel, da me s kapučinom in biskvitom on počasti, primaknil pa mi je še dve marelici in med. In ko sem zapustila to mojo res edinstveno postojanko tega dne, sem pomislila (in enako mi je napisal v sporočilu tudi mož, ko sem mu na kratko javila o tem jutru), da je bil namen moje 4-dnevne poti pravzaprav uresničen prav tukaj v Predingu. Prav tukaj v trgovnici in kavarni NaturQuelle Preding. Kar naenkrat sem se počutila, kot da sem popolnoma naspana in polna energije za nadaljnjih 25 kilometrov!

»Dolga, dolga je cesta z vasi do mesta ...«, poje Vlado Kreslin in prav ta melodija z njegovim glasom mi je odzvanjala v glavi velik del preostanka moje poti. Ja, spet je bila zelo dolga! In vročini primerno naporna. In ko sem se že nekaj časa ukvarjala z mislijo, da morda bi pa vseeno kakih deset kilometrov pred zaključkom tokratne poti poklicala – zdaj že – mestni taksi, se je zgodilo, da me je google zemljevid peljal po poti, kjer je bila cestna infrastruktura v delu. Bilo je res nenavadno hoditi po gradbišču, a nisem videla kakšne alternativne poti, zato sem skušala zaupati digitalnemu vodniku. Ko pa me je ta pripeljal do točke, kjer je bilo zaradi dela na vozišču to precej zoožano, po njem pa so drvela vozila kot po hitri cesti, se – to zlahka priznam – res nisem upala nadaljevati v smeri, ki mi jo je narekoval (google maps). Zaupanje je pošlo in tako sem jo ubrala povsem po lastnem občutku do bližnje industrijske cone, do katere sem prav tako prišla dobesedno z gradbišča, in tam prosila gospoda srednjih let, če je tako priazen, da mi pokliče taksi. In pa, če lahko uporabim njihovo stranišče, da se preoblečem, ker so bile cunje na meni dobesedno namočene in takšna res nisem želela sesti v klimatiziran (hibridni) avto, ki je čez slabih deset minut prispel pome.

Zanimivo, kako se je povsem nepričakovano (z zapletom zaradi gradbišča) uresničila moja zamisel o sklenitvi naporne poti kar s taksi prevozom. In še bolj zanimivo, kako se mi je lahko nekaj 10 kilometrov vožnje v klimatiziranem (hibridnem) taksiju vleklo! Kot da ne bi sicer te zadnje kilometre premagovala v urah! Neverjetno, kako hitro lahko poide energija, ko te človek ne potrebuje več. In tisto popoldne sem se regenerirala s poldrugo uro res kakovostnega počitka v snažni hotelski sobi. Počitka, ki mi je – seveda poleg prihranjenih prehojenih kilometrov na račun taksi vožnje – dal energijo, da sem se še isto popoldne odpravila na vrh Gradca, to je na 473 metrov visok grajski hrib, kjer se nahaja tudi stolp z uro. Na tem hribčku je pred domnevno več kot tisočletjem stal majhen grad, po katerem je to res ljubko srednjeveško mesto tudi dobilo svoje ime – Gradec. Moja končna destinacija.

In še spoznanje zadnjega dne: pozitivna medčloveška energija je neprecenljiva!

Besedilo in foto: Alenka Lena Klopčič

V prijetnem Gradcu

Na vrhu Gradca (v ozadju stolp z uro)

POZDRAVILI SMO KARAVANO KOLESARJEV NA DIRKI PO SLOVENIJI

V soboto, 18. junija se je ob magistralni cesti pri AP v Krašnji zbralo kar veliko ljudi, ki so želeli pozdraviti kolesarje na 4. etapi 28. dirke po Sloveniji, ki je ta dan potekala od Laškega do Velike planine na 1.197 m nadmorske višine v dolžini 152,2 km.

Kolesarskih navdušencev je v Sloveniji vedno več. Tudi med našimi krajanji je iz leta v leto vedno več ljudi, ki se radi rekreativno ukvarjajo s kolesarjenjem, zato se ne gre čuditi, da številni od njih niso želeli zamuditi tega velikega športnega dogodka, ki sicer mine v hipu, saj vrhunski kolesarji na ravninskih delih etap vrtijo pedala zelo hitro in dosegajo hitrosti med 50 in 60 km na uro ali pa še več.

Promet v obe smeri na magistralni cesti je bil ustavljen in okoli 12.30 ure se je v smeri Lukovice kar nekaj časa dalo opazovati številna mimo-idoča spremljevalna vozila, ki skrbijo za varnost udeležencev dirke. Nekateri vozniki avtomobilov in motoristi so navzočim navijačem prijazno pomahali in pričakovati je bilo, da karavana 144 kolesarjev iz 22 profesionalnih ekip, ki so sodelovale na dirki, ni več daleč. Med njimi pa tudi najboljši slovenski kolesarji, ki so v zadnjih nekaj letih naredili velik preboj med najboljše na svetu. Primoža Rogliča na tej dirki ni bilo. Bili pa so: Tadej Pogačar, ki je bil kasneje tudi skupni zmagovalec dirke, Domen Novak, ki je bil tudi odličen 3.,..., Matej Mohorič, Luka Mezgec, Jaka Primožič, Jan Tratnik, Jan Polanc, Gal Glivar in Matevž Govekar.

Končno so se pripeljali in v hipu, z veliko hitrostjo v strnjeni koloni odkolesarili mimo. Nekateri od njih so odvrgli prazne bidone za napitke, kar je nedvomno razveselilo tudi katerega od naših gledalcev – navijačev, ker so ga lahko odnesli domov za spomin.

Vredno si je bilo vzeti nekaj časa za ogled tega velikega športnega dogodka, ki so ga v soboto, 18. junija pozdravili tudi naši krajanji. Zagotovo jim ni bilo žal pomahati in zaploskati vsem sodelujočim v karavani dirke. Še dolgo pa bodo ostali tudi lepi spomini.

Marjan Štrukelj

INFORMATIVNE DROBTINICE ŠPORTNEGA DRUŠTVA KRAŠNJA

Čas letošnjega leta se je prevesil v zadnjo tretjino. Tudi v ŠD Krašnja si želimo, da bi nam ta čas minil tako, da se ne bi bilo potrebno, kot je bilo to zadnji dve leti, zaradi epidemioloških razmer nenehno prilagajati številnim ukrepom, ki so nas v marsičem prikrajšali pri izvedbi načrtovanih aktivnosti.

V začetku meseca se je na seji sestal IO društva, ki je razpravljal in opredelil ter se odločil, da naj bi do konca letošnjega leta izvedli oz. izvajali naslednje aktivnosti, ki so sestavni del društvena programa za leto 2022.

Posebno pozornost smo namenili dvema prireditvama in sicer podrobnostim za organizacijo Orientacijskega pohoda po opisani poti, ki bo 18. 9. in 35. Teku za krof, ki bo prvo oktobrsko nedeljo, 2. 10. Preostane nam le še, da vas povabimo na oba dogodka in, da vse krajanje in ostale, še posebej lepo prosimo za razumevanje, ki se nanaša na delne pomične zapore cest v naselju Krašnja in lokalnih cest v bližnji okolici, ki se bodo izvajale v času teka.

Delne pomične zapore cest se bodo izvajale v času

2.10.2022 OD 10:15 DO PREDVIDOMA 12:15 URE

in sicer na relacijah

KRAŠNJA – KRAJNO BRDO DO ODCEPA ZA VOŠCE IN MALI JELNIK

*

**SKOZI NASELJE KRAŠNJA NA ODSEKU
OD STANOVANJSKE HIŠE ŠTEVILKA 67 (Brodar) DO CESTE KRAŠNJA - KONJ
(do odcepa v gozdno pot pri vodovodnem objektu.**

*

**DELNA ZAPORA V NASELJU KRAŠNJA
BO TUDI PRI STANOVANJSKI HIŠI ŠTEVILKA 7 (Juretovih)**

**VSEM UPORABNIKOM NAVEDENIH CEST SVETUJEMO OBVOZE:
KOMPOLJE – KORENO – VRH NAD KRAŠNJO
IN PO CESTI BLAGOVICA – MALI JELNIK- VOŠCE**

Vse uporabnice in uporabnike dveh organiziranih vadb in tudi vse ostale, ki bi se želeli vadbi priključiti, obveščamo, da se bodo vadbe pričele v mesecu oktobru. Kje bodo vadbe potekale in po katerem urniku, boste naknadno seznanjeni.

Še nadalje potekata obe društveni akciji in sicer pohodništvo na Limbarsko goro z vpisi v društveno planinsko knjižico, ki je locirana na kozolčku pri gostišču ter akcija HOJA – TEK – KOLESARJENJE MOJA REKREACIJA, za katero so vpisne knjižice za evidence aktivnosti na voljo v društveni pisarni, ki je odprta vsak ponedeljek od 19. do 20. ure.

Leto se počasi bliža h koncu, potrjeno članstvo za letošnje leto pa je sila skromno. Vljudno prosimo vse dosedanje članice in člane in vse ostale, ki bi članstvo želeli obnoviti ali se v društvo včlaniti na novo, da se oglasite v društveni pisarni, kjer boste lahko uredili vse potrebno.

Naslednje, letošnje četrto glasilo Društveni Informator bo izšlo pred božično – novoletnimi prazniki.

Vse kaže, da letos ne bomo organizirali »veselih taborniških uric« za učence POŠ Krašnja. Že zelo kmalu pa se bomo skušali ogovoriti z eno izmed Plesnih šol za organizacijo plesnega tečaja za odrasle, ki ga predvidevamo za obdobje november 2022- januar 2023.

Z razpisom za vpis, z vsemi vpisnimi pogoji, vas bomo seznanili ob pravem času z informativnimi letaki in plakati ter tudi na društveni spletni strani sd-krasnja.org.

V upanju, da bomo čas jeseni in zime vse do konca tega leta kar najbolj dejavno preživeli tudi s pomočjo aktivnosti ŠD Krašnja.

Marjan Štrukelj – predsednik društva

DOBRODELNI MOŠNJIČEK ŠPORTNEGA DRUŠTVA KRAŠNJA

V JUBILEJNI 20. SEZONI ZBIRANJA PROSTOVOLJNIH PRISPEVKOV JE SKORAJ PRAZEN

Je že res, da dandanes na najrazličnejše načine potekajo številna prizadevanja različnih humanitarnih in drugih organizacij zbiranja finančnih in materialnih pomoči za ljudi doma in po svetu, ki zaradi različnih vzrokov bijejo boj za gola preživetja. In prav je, da človek to razume in pomaga, če le lahko.

ŠD Krašnja je že pred dvajsetimi leti k svojemu programu aktivnosti zapisalo, da bomo skozi posamezno leto skušali v naš mošnjiček zbrati čim več prostovoljnih prispevkov svojih članov, krajanov in ostalih, ki bi to želeli. Bili smo zelo uspešni, saj smo do konca lanskega leta zbrali **10.880,42 €** prostovoljnih prispevkov, ki smo jih po dogovoru IO društva namenili za različne namene. Večino za humanitarno pomoč, nekaj malega pa tudi za druge namene, ki niso bili ravno nujna pomoč, ampak prispevek v korist nas vseh. Za šolo in vrtec, za Župnijo in našlo bi se še kaj. Nikoli pa teh sredstev nismo namenjali za potrebe društvenih aktivnosti, ampak smo jih iz lastnih sredstev kar nekaj prispevali tudi sami.

V zadnjem času, v zadnjih nekaj letih pa ta društvena akcija opazno stagnira. V tem letu še bolj, saj smo v mošnjiček zbrali le **24,00 €**. Sami pa smo se priključili h krajevemu zbiranju materialne pomoči za Ukrajino in v trgovini nabavili materialno pomoč za vrednost nekaj več, kot 100,00 €.

Kljub vsemu se bomo še naprej trudili, kot pravi športniki, ki za čim boljši rezultat nikoli ne vržejo »puške v koruzo«, da nebi dosegli zelenega cilja in najboljšega možnega rezultata.

Zaradi tega vas, spoštovani bralci glasila, člani društva, krajan in ostali, ki ste z našim mošnjičkom seznanjeni, še nadalje prosimo za sodelovanje.

Vaš prostovoljni prispevek lahko vplačate v društveni pisarni, vsak ponedeljek med 19. in 20. uro ali ga nakažete na TRR društva:

Športno društvo Krašnja, Krašnja 14 1225 Lukovica

Štev.: SI56 0230 2001 6496 113 s pripisom »za mošnjiček«

Upamo, da bomo tudi v prihodnosti še kdaj lahko organizirali katero od »dopisnih« licitacij za zanimive predmete, katere so nam v preteklosti že darovali naši odlični športniki in tudi ostali, kot na primer družina Rems, ki nam je v ta namen ponudila gobeline, od katerih nam je uspelo oddati le enega. Ostali pa so še vedno n voljo.

Kakorkoli. V ŠD Krašnja še vedno upamo, da bomo tudi v prihodnosti, skupaj z vami, lahko zbirali prostovoljne prispevke v mošnjiček in na ta način še nadalje izražali in krepili čut za solidarnost ali pomoč.

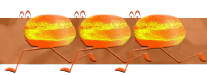
Vsem, ki ste do sedaj že pomagali našemu namenu, pa tudi ob tej priložnosti – iskrena hvala!

Marjan Štrukelj – predsednik društva

M I Z A R S T V O
STOLFA

**M&P
BURJA**

ORODJARSTVO • OBDELAVA KOVIN • BRIZGANJE PLASTIKE
TOOLMAKING • METALWORK • PLASTICS PROCESSING

KO ZATAJIJO OČI

Ko sem meseca junija z največjim veseljem Damjani Dolinšek v glasilo napisal društveno čestitko in voščilo in v nekaj stavkih modroval o skrivanju let, sem ga nehote polomil, kajti o Damjani sem napačno zapisal datum rojstva. Če bi jo pomladil, verjemite, se ne bi sekiral, ker je zares mlada. Ker pa sem ji dan jubilejnega praznovanja določil dva dni prej, sem ga pa zares močno »pobiksal.«

Damjana je moji napaki že zdavnaj oprostila. Na zares prijateljski in zanimiv način. Kar na gasilski veselici, ko se mi je za napako »zahvalila« ona s hladnim brizgancem.

Da boste vedeli! Damjana ni bila rojena 26. junija ampak 28. junija.

Marjan Štrukelj

ČESTITKA IN VOŠČILO ZA ŽIVLJENJSKI JUBILEJ FRANCI ŽAVBI IN ABRAHAM SE BOSTA SREČALA ŽE KMALU

Športno društvo Krašnja nikoli ne prezre imen svojih članov in časa za izrek jubilejnih čestitk in voščil. Še posebno veliko in spoštljivo pozornost namenimo vsem tistim, ki k uspešnemu društvenemu delu prispevajo veliko svojega časa in so, kot zelo dejavni, še posebej zaslužni za številne pomoči in sodelovanja, brez katerih društvo ne bi moglo delovati.

Eden od teh je tudi FRANCI ŽAVBI, ki se bo 27. 11. srečal z Abrahamom. S čestitkami in voščilom pa nekoliko prehitavamo, zgolj zaradi tega, ker bi bili v nasprotnem primeru zaradi zadnje letošnje izdaje glasila za to nekoliko prepozni.

Spoštovani Franci,

že uvodoma sem zapisal, kako pomembni za uspešno društveno delo so ljudje – njegovi člani, ki ne le sledijo dogajanjem, ampak se vedno radi in odgovorno odzovejo številnim uram prostovoljnega dela. Veliko tega o tvoji pridnosti bi se dalo omeniti in napisati tudi sedaj, ko ti skupaj z vsemi člani ŠD Krašnja ZA TVOJ PRIHAJAJOČI ŽIVLJENJSKI JUBILEJ ISKRENO ČESTITAM Z NAJLEPŠIMI ŽELJAMI ZA PRIHODNOST.

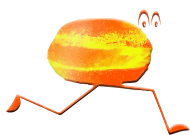
Ob tvojem praznovanju pa se ti želim tudi iskreno zahvaliti za velik in pomemben dosedanj prispevek k uspešnemu delu našega društva z željo, da bi ti bila šport in rekreacija še naprej pomembni vodnik za zdrav način življenja. ŠD Krašnja pa tudi središče za številna prijateljstva in prijetna druženja.

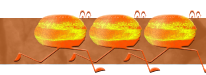
Skupaj z vsemi člani društva ti za dan, ko boš srečal Abrahama, želim veselo praznovanje in ti kličem NA ZDRAVJE !!!!

Marjan Štrukelj

Občina Lukovica

V KRAŠNJI BO SPET DIŠALO PO KROFIH GP TROJANE!

- 35. Tek za krof
- 27. Pohod za krof
- 9. Krofkov tek
- 2. Tek veterank in veteranov za krof

Prireditel bo v nedeljo, 2. oktobra 2022

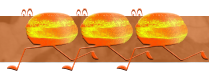

Vabljeni!
ŠD Krašnja

Občina Lukovica

Vse dodatne informacije: sd-krasnja.org

V SPOMIN

ŽALNI GOVOR ZA JOŽETA HROVAT

(10.4.1940 – 14.6.2022)

Spoštovani družinski člani, sorodniki, prijatelji in vsi ostali navzoči, ki ste pokojnega Jožeta Hrovata, po domače Pečnikovega Jožeta, poznali in ga spoštovali ter mu danes namenili svoj čas, da se od njega še zadnjič, to pot dokončno, poslovite!

10. aprila 1940 je pomlad že z vso močjo vstopala v naše kraje in naznanjala začetek novega življenja narave, ta dan pa je bil res nekaj veličastnega tudi za Pečnikovega Jožeta in Ano, saj je prav zanj zasijalo malo sonce, ki sta ga po prepričanju starih vraž poimenovala po očetu in mu nadela ime Jože. To je bil trenutek neizmerne veselja in radosti, saj sta Pečnikova po treh (3) otrocih – Stanku, Ivanki in Ivanu, ki so umrli v ranem otroštvu, dobila zdravega sina. Joža, kot sta ga klicala starša, je 3 leta po rojstvu dobil sestro Anico, s katero sta kot otroka uganjala norčije in kravžljala živce staršema in to kar v peti predstavi, saj sta verjetno podzvestno čutila, da morata zastopati še pokojna brata in sestro.

V času Jožetovega rojstva je po naših krajih divjala vojna, oče se je boril na strani partizanov, mama pa je skrbela za dom, družno in kmetijo. Zaradi tega dejstva je moral Jože kmalu po svojih zmožnostih pomagati pri kmečkih opravilih. To so bili časi, ko ni bilo kmetijski pripomočkov, na razpolago je bila le kosa, grablje, vile, voz in par volov in seveda par delovnih rok. Težko delo od jutra do večera, ne glede na vreme in letni čas je iz malega navihanega Jožeta naredilo »desca«, ki je bil kos vsem tegobam in oviram v življenju in je znal poprijeti za vsako delo in ga uspešno zaključiti. Ljubezen do kmetije in kmečkih opravil ga ni nikdar zapustila, zato je svojo življenjsko pot načrtoval kot bodoči gospodar kmetijskega gospodinjstva.

Jože je bil po duši veseljak, oboževal je slovensko narodno zabavno glasbo. Slednja ga je tako navduševala, da mu je oče podaril frajtonarico. Z leti si je kupil novo, katero je kot samouk veselo raztegoval in si zraven požvižgaval. Igral je za domače, družbo, največkrat pa za svojo dušo.

S fanti se je rad poveselel, skupaj so bandali in pogledovali za dekleti. Ko je odslužil vojaški rok se je odločil, da si poišče dekle, ki mu bo postala žena. Oko se mu je ustavilo na Štaccnarjevi Jožici iz Blagovice, in postala je njegova žena. Dober mesec dni po poroki mu je povila prvega sina Marjana. Ko je Marjanu v družbi deklet postajalo že malo vroče, se je družina Hrovat povečala še za enega družinskega člana, in sicer sta Jože in Jožica dobila drugega sina Sandija. Srečno poročena sta bila skoraj 58 let.

Jože je s svojo družino in svojima staršema še naprej kmetoval, kmetijo so iz leta v leto bolj modernizirali. Bil je prvi in glavni zidar pri postavitvi novega hleva in nove hiše. Svoje znanje je potrpežljivo prenašal na sinova. Po očetovi smrti je prevzel kmetijo in se zavezal, da bo dober gospodar vse do svoje smrti.

Ves čas kmetovanja je hodil tudi v službo. Kljub kvalifikaciji za poklicnega voznika je večinoma delal v varnostni službi po različnih gospodarstvih družbah vse do leta 2003, ko se je upokojil.

Jože je z leti napredoval v svojo najljubšo funkcijo in sicer funkcijo dedka. Sin Marjan mu je s partnerko Andrejo podaril dve vnukinji, Katjo in Mojco, sin Sandi pa z ženo Bernardo dve vnukinji, Leo in Majo ter vnuka Anžeta. Vse vnuke je imel neizmerno rad, saj je v njih videl nadaljevanje svojega rodu, vnuki pa so mu ljubezen vračali s svojimi pozornostmi.

Jože je 4. junija postoril vse, kar mora storiti dober gospodar, ki ima rad svojo zemljo in življenje na njej. Po končanih opravilih se je usedel na stopnice poleg svoje hiše tako, da je še zadnjič s pogledom objel vse, kar je imel rad in omahnil na pot proti večnemu lovišču. 14.6.2022 se je od nas za vedno poslovil.

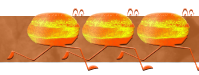
Jože je bil dober in plemenit človek, ki je vse življenje s trdim delom ustvarjal lastno podobo in prepoznavnost, zato s smrtjo ne bo pozabljen, kajti v naših srcih je zapustil svetlo sled dobrote in plemenitosti.

Dragi Jože, danes se od tebe poslavljamo samo fizično, v naših mislih in srcih pa boš še naprej živel vse do ponovnega snidenja v Božjem kraljestvu.

Jože, počivaj v miru in naj ti bo lahka zemlja!

Družini in svojcem pokojnega izražam v svojem imenu in imenu vseh prisotnih in tudi tistih, ki so ta trenutek le v mislih z nami, iskreno sožalje.

Tvoji domači
Govor je na pogrebu prebral Franc Novak

Z BESEDO NEGOVAN SPOMIN G. JOŽETU RIBIČU

(+25.6.2022, Savudrija - pogreb: 1.7.2022, Krašnja)

Spoštovani prijatelj in sosed Jože!

Vem, da si hotel uloviti ptico - pa je odletela, hotel si utrgati cvet - pa je ovenel, hotel si svojim dragim domačim in vsem nam še marsikaj reči - pa je utihnil tvoj glas, ker si za vedno odšel od nas. Mnogo prekmalu se je napolnila skleda tvojega življenja in v sobotnem popoldnevu je kanila kaplja čez rob.

Življenje je kakor ogenj, počasi izgoreva v dim in pepel. Je kot zvonjenje zvonov, razlitih in utišanih v daljni večerni zarji. Čas je tihi zasledovalec, ki vsem nam odštevava ure in dneve in čeprav pride jutri spet nov dan, bo neki dan za nas in za naše drage zadnji. Dan, ki nam bo zlomil življenje. Besede slovesa so le okruški, težke in nepremagljive skale. Slovesa od tebe Jože ne moremo kar sprejeti. Še posebej, ko se je tvoj odhod zgodil tako nenadoma, tako nepričakovano.

Jožetov lok življenja sega 57 let v preteklost, ko se je rodil mami Pepci in očetu Martinu, v družino 5-ih otrok, doma na Kovačiji na obronku Moravske doline. Bil je četrti po vrsti. V družbi bratov Martina, Staneta, Mavrica in Rajkota mu ni bilo nikoli dolgčas. Prav tako pa je vseh pet Okolnovih fantov rado pomagalo mami in očetu pri raznih kmečkih opravilih. Kakor mnogo drugih mladih fantov, se je tudi Jože oziral po boljšem in lepšem. S prvim znanjem se je srečal v Moravčah in po osnovni šoli nadaljeval šolanje ter se izučil za avtokleparja. Prvo zaposlitev si je našel v Avto hiši v Ljubljani, nato pa pri družbi Lauš, kjer se je srečal z izpušnimi sistemi. To delo ga je tako prevzelo, da je sklenil postati sam svoj šef, zato je z delom pri Laušu prekinil in odšel "na svoje". Dela je bilo vse več, kar je nakazovalo potrebo po večji delavnici. In Jože jo je zgradil poleg svoje hiše v Sp. Lokah. Marsikateri avto od blizu in daleč je bil kdaj "gost" v njegovi delavnici. Njegov širok nasmeh in prijazno ter dobro opravljeno delo, pa je bil povod, da smo stranke vse pogostejše iskale njegove usluge. Nikoli mu ni bilo nič odveč in nobene stranke ni zavrnil. In kot bi slutil, da se bo njegova pot prekmalu končala, je v delo že kar nekaj časa vključeval sina Matica, za katerega sem prepričana, da bo očetovo delo tudi nadaljeval.

Kot mnogo mladih src, je tudi Jožetovo srce hrepenelo po ljubezni in toplini in njegova nova hiša v Sp. Lokah je bila brez ženske roke, kot cvet brez vode. Vse pogostejše ga je pot zanesla na Sv. Miklavža, kjer mu je ob pogledu na Urško, vztrepetalo srce. Začela sta tkati sanje o skupni poti in skupnem življenju. V svoje naročje sta najprej nežno stisnila sina Matica, nato hči Lucijo in še sina Lukata. Živeli so v lepi družinski harmoniji in le delo je bilo Jožetovo vodilo, saj si je za počitek vse premalokrat vzel čas in ko si ga je po dolgem času le vzel, je prišla sobota, 25.junij - ko je Jože nenadoma odšel tja, od koder, žal, ni vrnitve.

Z vedrim nasmehom in radostjo v srcu, je vsa leta, kjerkoli je hodil, nevidno segal v srca ne le družine in sorodnikov, temveč tudi sosedov, sodelavcev in znancev. Z nesebičnimi dejanji je često zmogel pomagati. Bil je odprtega in veselega duha. Največkrat je k temu pripomogel njegov razigrani značaj, da je še tako težko situacijo obrnil na hudomušno stran. Nikoli pa ni želel vzbujati pozornosti in nikoli se ni pritoževal, tudi če so se pojavile kakšne zdravstvene težave, jim ni dajal posebnega pomena. "Sej bo," je prigovarjal. "Jaz bom uštimal..." In res je vse "uštimal", ko se je v sobotnem jutru z družino, bratom, nečakinjo in nečakom veselo odpravil proti brezskrbnim počitniškim dnevom naproti. Ni se niti poslovil od svojih ljubljenih in tudi toplo sobotno popoldansko sonce ga ni več prebudilo.

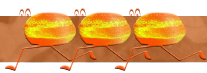
Bolečino v srcu da se skriti, a solz v naših očeh se ne da in ne moremo jih zatajiti, ker si s sabo v onostranstvo odnesel tudi del našega srca. Čeprav se je tvoje življenje končalo, bo tvoje srce za domače, sorodnike in prijatelje živelo še naprej. Živelo bo v ljubezni tvoje žene, tvojih otrok in tvojih bratov. Vedno in povsod boš živel z njimi in kamorkoli se bodo ozrli, povsod si zapustil globok pečat s svojim delom in nasmehom. Ne bodo le žalovali, temveč bodo našli moč v spominih na dni, ko skupaj ste bili.

Zagotovo pa bo živelo tudi v spominu vseh nas, ki smo te poznali in skupaj s teboj prehodili del poti.

Naj zaključim te poslovilne besede in naj ti Jože preprosto povem, da za seboj zapuščas veliko dediščino v smislu širine srca, prijateljstva in človeške topline.

Vsem vam, ki ob izgubi čutite neizmerno praznino in bolečino, iskreno sožalje. Vsi skupaj ste lahko ponosni, da ste bili del njegovega življenja. Za vas mož, oče, brat, stric, zet in svak ne odhaja, le seli se v vaša srca, saj njegov nasmeh v vas nikoli ne bo zbledel in njegov obraz vam v spominu večno bo živel.

1.7.2022/Ivica Zupančič

POSLOVILNI GOVOR ZA JANKA ORAŽEM

*Ni smrt tisto, kar nas loči, in življenje ni, kar druží nas.
So vezi močnejše. Brez pomena so razdalje, kraj in čas.*

Dragi ata, v 86. letu starosti se je zaključila tvoja življenjska pot. Bil si skrben in vztrajen v življenju, ter junaški v zadnjem trpljenju. Vedi, da nate spomin, bo večno ostal.

Davnega leta 1936 si ugledal luč sveta staršema Oražem iz Trnjave. Življenje ti ni prizanašalo. V vojnih časih, ob pomanjkanju ter delu na poljih, ki so bile otroškim očem tako velika, da niso videle konca, ti je bil, štiriletniku, kruto odvzet tudi oče, ki otroku predstavlja močan steber in oporo v življenju. Tvoj vsakdan je vedno zapolnjevalo le delo. Leta 1959 so te poklicali k služenju vojaškega roka v Skopje, kjer si ostal dve leti. Da pa si vsaj malo razbremenil mamo, ki je pri hiši ostala sama z dvema sinovoma, te je po vrnitvi iz vojske pot vodila v Papirnico in nato v Ljubljanski Litostroj, kjer si leta 1991 tudi dočakal zasluženi pokoj.

Usoda ti je v življenje pripeljala mlado dekle Marinko, ki si jo peljal pred oltar. Leta 1966 se je vama je rodil sin Janez, štiri leta kasneje pa še hči Mateja. V tem času je na hribčku nad domačo hišo počasi in vztrajno rasla ljubka bela hiška s pogledom na dolino. Z delom, skromnostjo in odrekanjem ste se preselili in bil si presrečen v skrbi za svojo družino. Oba vaša otroka sta pred tridesetimi leti s partnerji začela življenje pod vašo streho, kjer se zdaj ustvarja že nov domek za tretjo generacijo. Srčna hvala za vse!

Misel na trenutke sreče in veselja s tabo nam bo vedno grelo srce. Radi smo ti prisluhnili, ko si nam pripovedoval zgodbe svojega življenja in s ponosom opisoval sorodstvene vezi.

Rad si imel ljudi, bil si nasmejan in vedno pripravljen pomagati.

Dragi ata, ni te več na vrtu, ne v hiši, nič več glas se tvoj ne sliši. Mnogo si ustvaril in zdaj bo vsak korak po domači trati spomin nate. V času tvojega boja z neusmiljeno boleznijo, pa vse do zadnjega izdihljaja, nisi nikoli tarnal, čeprav si bil utrujen od bolečin in izmučen do kosti, si se trdno boril ob oskrbi vseh tvojih najdražjih. Bil si tak borec in se odločil, da počakaš poroko vnukinje in svoj rojstni dan.

Dragi ata, velik človek si bil. S svojo ponižnostjo, mirnostjo in brez besed si nam povedal mnogo več kot modreci sveta. A kljub vsej bolečini, je treba gledati naprej z vero in upanjem. Bogu smo lahko hvaležni, da nam je bilo dano imeti ob sebi takega moža in očeta. On, ki je ljubezen, vedno naredi vse prav. Tudi če boli. Nekoč bomo razumeli.

Ata, v vseh naši srcih delčki tebe so ostali, do tedaj, ko spet se ob tebi bomo zbrali.

Počivajte v miru.

Zato: Gospod HVALA ti za ata in se veselimo, ko se nekoč spet snidemo.

Družina Oražem

POSLOVILNI GOVOR ZA MILENO MESARKO

*Vsak človek je zase svet,
čuden, svetel in lep
kot zvezda na nebu ...*

*Vsak tiho zori,
počasi in z leti,
a kamor že greš, vse poti
je treba na novo začeti.*

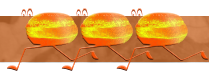
V četrtek ob začetku sv. Maše so nas besede gospoda župnika Bernarda, ki je prevzel Krašnjsko župnijo presenetile. Novica, da smo izgubili našo sosedo in krajanko - vas draga gospa Milena.

Rodili ste se leta 1935 na Čatežu pri Zaplazu kot najmlajša od osmih otrok. Ker doma niste imeli veliko, bilo pa je veliko lačnih ust, ste morali tako kot ostali otroci, že zgodaj delati doma in po vasi, da ste se lahko preživljali. Komaj dobro polnoletna, ste izgubila mamo, tudi očeta ste izgubila zgodaj. V bližnji okolici ni bilo služb, zato ste se odpravila z župnikom Klemenom Mavom, ki je ravno takrat zapuščal vašo faro, v Krašnjo. Kot gospodinja in kuharica ste živela v župnišču. Priprave pogostitev pri obhajilu, birmi, srečanju duhovnikov so vam dobro šle od rok. Našla ste redno službo na Viru v podjetju Žito, kjer ste delala vse do upokojitve. Kot perica, ste poleg službenih dolžnosti prala drese hokejskega kluba Olimpija in bila njihova vneta navijačica. Na ogled tekem ste večkrat povabila tudi marsikaterega farana. Kar nekaj desetletij ste hodila pleti, prati in likati zdravnikom v Ljubljani in njeni okolici. S pridnim delom ste si ustvarila nekaj premoženja in skupaj z župnikom Klemenom Mavom sta poleg župnišča zgradila hišo. Poleg vsega tega dela, ste imela tudi svoj vrt, pa še njivo pri Reškovih. Vsako leto pa ste zredila od 50 – 100 piščancev. Bila ste zelo pridna in delavna. Ko so vaše moči začele pojemati, sta vam na pomoč prihajala Polona in Albin.

Po upokojitvi župnika Klemena, so v Krašnjo prihajali še drugi župniki, za katere ste skrbela. Zadnji je bil gospod Anton Potokar, s katerim pa sta proti koncu vaše življenjske poti, zamenjala vlogi. Od vsega garanja in starosti ste močno opešala, zbolela, zlom kolka pa je dokončno pripomogel, da ste delo morala opustiti. Iz dneva v dan je vaše telo vidno ugašalo, dokler vas Bog ni poklical k sebi.

Draga gospa Milena, naj vam Bog povrne vse kar ste dobrega naredila na zemlji. Vsem žalujočim izrekam v svojem imenu in imenu faranov Krašnjske župnije iskreno sožalje.

Govor sta napisala Romana Močnik Žavbi in Albin Pevec

JANEZU ŠTEFANČIČU V SLOVO

K nam ponovno prihaja čas jeseni. V naravi je to čas, ko se vse umiri in pripravlja na zimski počitek. Narava, ki smo jo vajeni, počasi izginja. Pripravlja se na nov začetek. Zakoni narave delujejo utečeno, jasno, zdi se, da tako preprosto. Nam pa je težko razumeti in doumeti nekaj, kar je tako samoumevno, a hkrati nepredstavljivo in boleče. Minljivost. Slovo. Slovo od ljubljene osebe pa je vedno težko. Pa vendar je naše življenje prav tako sklenjen naravni krog.

Te dni je v jeseni življenja svojo pot na tem svetu dopolnil gospod Janez Štefančič iz Spodnjih Lok.

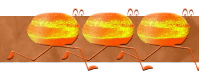
Gospod Janko se je rodil 22. julija 1933 v Krašnji mami Ani in očetu Stanislavu. Otroška leta je mali Janko preživel v družbi treh sester in brata. Družina se je po drugi svetovni vojni preselila na očetov dom v Spodnje Loke. Kot je bilo v tistih časih navada, je moral skupaj s sorojenci že kmalu poprijeti za različna dela na kmetiji. In ko je prišel čas zaposlitve, mu težko delo ni bilo tuje. Zaposlil se je v Cestnem podjetju, nato pa se za dobri dve leti zaposlil v tovarni Stol. Bolj kot monotono delo v tovarni, ga je veselilo delo na prostem, kjer se je imel priložnost srečevati in pogovarjati z ljudmi. Vrnil se je v Cestno podjetje in tam ostal vse do upokojitve, leta 1991.

Ko je bil čas, si je ustvaril družino. Z ženo Mimi sta si dom uredila na očetovi domačiji. V zakonu so se jima rodili štirje otroci: Tine, Janez, Stane. Žal sta se morala z ženo soočiti z bolečino ob izgubi hčerke, ki se je rodila 1972 leta.

Že dve desetletji je bil vdovec, od žene Mimi se je moral posloviti leta 2000. Sina Tineta pa je izgubil leta 2016. Na očetovem domu si je dom in družino ustvaril najmlajši sin Stane in tako življenje v starosti ni bilo osamljeno. Zdravstveno stanje pa je botrovalo, da je zadnje leto in pol preživel v domu počitka.

Spoštovani gospod Janko, danes ko se vaši najbližji, sorodniki in prijatelji poslavljajo od vas, jih tolaži misel, da jim je bilo dano z vami preživeti mnogo let. Pa vendar je smrt nekaj, kar nas vedno preseneti in pusti nemočne v naši bolečini, ob izgubi nekoga, ki smo ga imeli radi. Slovo je težko in od nekdanj se sprašujemo ali je to res konec. Se res vse konča? Nekoč je veliki dramatik o smrti razmišljal takole: »To je preprosto. Kar živi, umre, da se iz minljivosti lahko prelije v večnost.« Tudi vi, spoštovani gospod Janko začenjate novi življenje v večnosti. Vaše domače tolaži misel, da se nekoč tam spet srečate in da vas bo do takrat spremljal zvok harmonike, ki ste ji tako radi prisluhnili.

Poslovilni govor zapisala: Mojca Beguš Tič

VREME IN OSTALI DOGODKI SO VEDNO SESTAVNI DEL NAŠIH POGOVOROV

Po dolgem času in po hudi vročini, ki nas je prizadela tudi s sušo, je začelo deževati. Kot nalašč dan, da sem si ponovno vzel čas in kljub temu, da so meseci OKTOBER, NOVEMBER ter DECEMBER in tudi izid našega krajevnega glasila še kar oddaljeni, pripravil prispevek o vremenu in dogodkih, katerega zelo rad pišem, nekateri pa ga tudi z veseljem berejo.

Kot vedno sem se tudi v tem prispevku dotaknil časa omenjenih mesecev v lanskem letu in se, kot vedno osredotočil na vreme in nekatere zanimivejše dogodke, ki so v naši KS zaznamovali ta čas.

VREME – OKTOBER 2021

Lanski mesec oktober ali po starem imenu **vinotok**, se je začel vremensko zelo obetavno. Bilo je sončno, toplo, temperatura pa prijetnih 20 stopinj. Tudi drugi dan v mesecu je bil enak. Nedelja, 3. oktobra je postregla z nekaj malega dežja, večinoma v popoldanskem in večernem času. Jutranja temperatura je bila okoli 9, dnevna pa okoli 17 stopinj. Tudi kasneje, vključno do 8. so iz dneva v dan nastajale krajša deževna obdobja, večinoma z majhno količino dežja. Le 6. in 7. oktobra je bilo deževje precej bolj obilno. V soboto, 9. ni deževalo, ozračje je bilo nekoliko hladnejše. Naslednji dan smo bili zopet deležni občasnega rosenja dežja.

Ponedeljek in torek sta bila primerna za delo na polju, v vrtovih in travnikih. V jutru je bilo opaziti meglo, precej pa so se znižale tudi temperature, ki zjutraj niso presegle 4 stopinje, kasneje pa tudi ne 9 stopinj. Sreda 13., predvsem proti jutru, je prinesla nekaj malega dežja. **Naslednje jutro pa nepričakovano presenečenje. SLANA in le 1 stopinja!!!** Dnevi brez padavin so se nadaljevali vse do vključno 20. oktobra. Slana je v tem času ponagajala še nekajkrat.

Sledili so trije dnevi, ki jih je zaznamovalo nekaj deževnih obdobji in tudi nekoliko višje jutranje in dnevne temperature. Tudi v nedeljo, 24. je bilo zjutraj nekaj slane, **precej »debelejša« pa je bila v ponedeljkovem jutru. Nič čudnega, saj smo se zbudili pri -1 stopinji!!!**

Preostali dnevi, vse do konca lanskega meseca oktobra so si bili precej podobni. Padavin ni bilo, sonca je bilo več. Kljub temu nas je slana obiskala skoraj vsako jutro, enako tudi tiste, že čisto prave jesenske meglice.

Kako bo letos, ne vemo. Če se bo zopet ponovilo 20 sončnih in le 11 deževnih dni ter, da se bomo ob zaključku meseca izognili slani, bomo lahko potrdili, da je mesec oktober zaradi znanega spreminjanja naravne podobe lahko barvit in neskončno lep mesec. Če bo dal obilico vina, pa še toliko bolje!

DOGODKI – OKTOBER 2021

1. Šola in vrtec sta organizirali Pohod za krof, ŠD Krašnja in GP Trojane pa sta poskrbela, da so se otroci, učiteljice in vzgojiteljice lahko posladkali s krofi.

Glavne prireditve 35. teka, 27. pohoda ter 9. krofkovega teka ŠD Krašnja zaradi znanih epidemioloških razmer in organizacijskih omejitev v nedeljo, 3. oktobra že drugič ni organiziralo.

7. V Društvenem domu sta se po dolgem času začeli organizirani vadbi – funkcionalna vadba in fizioterapevtska vadba z dodatkom aerobike.

18. Marjanu Pervinšku so gasilci PGD Krašnja postavili mlaj v počastitev njegove 70. obletnice rojstva. K voščilu smo se priključili tudi člani ŠD Krašnja.

20. KUD Fran Maselj Podlimbarski Krašnja je ta dan in še nekaj dni kasneje pri Matožetovih organiziralo delavnice o peki kruha.

23. Za 70 let življenja so sorodniki(ce) in prijatelji(ce) Ivanko Urankar obiskali z voščilom za osebni praznik in ji ob tej priložnosti postavili rožo.

24. V cerkvi Sv. Tomaža v Krašnji je bilo slavnostno srečanje poročnih parov – jubilarov.

VREME – NOVEMBER 2021

Praznični dan vseh svetih je bil vseskozi oblačen in v popoldanskem ter večernem času tudi deževen. Temperature zraka so se gibale od 5 do 9 stopinj. Tudi noč na torek, 2. v mesecu novembru je bila precej deževna, enako še dopoldan, na kar se je začelo jasni. V prvem delu naslednje noči je zopet deževalo, kasneje, do popoldneva ne več. Popoldan in zvečer pa spet. Sledila sta dva vremensko podobna dneva, a s precej manj dežja. Zelo »živahno« so se spreminjale temperature. Od 3 zjutraj, do 16 v preostanku dneva. Sobota 6. je bila ves dan oblačna, a dežja ni bilo. Brez vsaj nekaj dežja nista minila tudi nedelja in ponedeljek, 7. in 8. Iz poročil o vremenu smo 8. novembra izvedeli, da je v Kranjski gori in Ratečah snežilo in še marsikje nad 900 m n.m.v.

Vse do 25. novembra so si bili dnevi vremensko glede padavin, ki jih je bilo le kakšen dan za vzorec, precej podobni. Nekoliko drugače pa je bilo z »spremljevalci«, kot so slana, gostejša jutranja megla in precej živahno spreminjanje temperatur. Vsekakor so bile te že toliko nizke, da se je dalo slutiti in občutiti, da prehajamo v hladnejše letno obdobje.

V četrtek, 25. je prišlo do občutnejše vremenske spremembe, vsaj kar se dežja tiče. Ta dan ga je proti večeru in tudi še kasneje v noči padlo kar nekaj. **26. zvečer smo lahko med dežjem opazili tudi prve snežinke.** Deževno in tudi hladno vreme se je nadaljevalo. **Nekoliko bolj z odprtimi očmi in začudenjem pa smo se v ponedeljek, 29. zbudili v jutro s tanko snežno odejo. Zapadlo je okoli 2-3 cm snega.**

Zadnja dan v lanskem mesecu novembru je minil brez padavin. Pokazalo se je tudi sonce. Jutranja temperatura je bila -2, večerna pa -1.

Če vse to naštevaje vremenskih dogajanj strnem v nekaj števil, ugotovim, da je bilo meseca novembra 2021 16 dni brez padavin, 12 dni je bilo manj ali bolj deževnih, enemu dnevu sem pripisal dež s snegom, enemu pa sneženje.

DOGODKI – NOVEMBER 2021

1. Dan spomina na mrtve – dan vseh svetih oz. dan mrtvih.

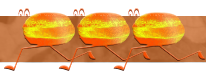
6. V 71. letu starosti je umrl Jože Hribar iz Krašnje. Od njega smo se poslovili 15. novembra.

10. Le malo časa po praznovanju 80. obletnice rojstva, je umrl Franc Zakrajšek iz Krajnega Brda. Pokojni France je bil eden od najbolj zavzetih aktivistov pri delu ŠD Krašnja, bil pa je tudi nekakšen vzor za aktivno preživljanje prostega časa v zrelejših letih. Poslednje slovo je bilo 18. novembra na tukajšnjem pokopališču.

17. Tudi v naši šoli se je pričelo samo testiranje šolarjev na okužbe z virusom Covid 19.

28. Gospod župnik Anton Potokar se je zaradi zdravstvenih težav odpovedal vodenju župnije.

Delo je predal župniku, gospodu Bernardu Rožmanu iz župnije Brdo.

VREME – DECEMBER 2021

Za spremembo, naj za začetek pisanja in branja najprej omenim, da je bil lanski mesec december bolj suh, kot moker, kaj šele zimski. Zvrstilo se je 23 t.i. suhih dni, le 4 dni je deževalo, sneg, ki najbolj paše v ta zimski čas je padal le dva dni, enako, dva dni sta se složno, kot padavini »dogovorila« dež in sneg.

Prvi dan je bilo v popoldanskem času nekaj malega dežja. Dnevne temperature so se gibale med 1 in 3. stopinjami. Precej bolj pester je bil naslednji dan. Večino noči in dneva je deževalo. Dež je zvečer po 20. uri prešel v obilno sneženje in zjutraj 3. je bila kulisa »bela.« Temperatura le stopinjo pod lediščem. Dan je bil lep. Sonca ni manjkalo. Sobota, 4. je bil oblačen dan, a padavin ni bilo.

Miklavžu ni bilo najlažje pri nošnji daril, kajti 5. december je bil deževen, občasno pa je padal tudi sneg. Nov teden se je začel z suhim vremenom, a megla se je zadrževala ves dan. Sreda, 8. je bila vključno z nočjo precej snežena. Tudi hladno je bilo. Do jutra je zapadlo okoli 8 cm mokrega in težkega snega. Zaradi nekoliko nižjih temperatur se je sneg začel topiti šele 15. decembra. Ves ta čas je bilo vreme stabilno, brez padavin, a z dokaj nizkimi jutranjimi, večernimi in še posebej nočnimi temperaturami. Nikoli pa nižjimi od 4 stopinj.

Tudi kasneje, vse do božiča, ko je padlo nekaj kapljic dežja, je bilo vreme stabilno. Več dežja je padlo v noči na 26. december in tudi nekaj malega še v naslednjih dveh dneh. Koledarsko leto 2021 se je vključno z Silvestrovim večera zaključilo z dnevi lepega vremena. Stalnica je bila jutranja in večerna megla. Temperature pa le redko kdaj pod lediščem.

Vse naokoli je bilo zeleno, niti najmanj podobno času, ko bi pričakovali in vsaj malo doživeli zimski čas.

V svoj dnevnik si zapišem marsikaj zanimivega. Kot vidite, tudi o vremenu. Če sem si vzel toliko časa za vsakodnevno spremljanje vremena, sem si ga vzel še nekaj minut za zanimiv seštevek vseh vremenskih dogajanj v letu 2021. Vam jih zaupam? Seveda, z veseljem.

249 dni je minilo brez padavin, 123 dni je manj ali bolj deževalo, snežilo je le 14 dni, dež in sneg sta si »podala roko« 7 krat, enkrat se je dež mešal s sodro, tudi enkrat pa s točo.

Naslednjič o vremenu letošnjih mesecev januarju, februarju in marcu.

Želim vam prijetno branje, predvsem pa čim lepšega in naravi koristnega vremena.

DOGODKI – DECEMBER 2021

1. Sorodniki, prijatelji in sodelavci so Mojci Beguš Tič za praznovanje 50. obletnice rojstva voščili in ji postavili rožo.
5. V cerkvi Sv. Tomaža v naši fari je bila svečana sveta maša, ki so jo darovali škof Šuštar in župnika Anton Potokar ter Bernard Rožman. Darovanje je bilo namenjeno zahvali gospodu Antonu Potokarju za 25 letno vodenje župnije.
14. Izšlo je praznično glasilo Društveni informator, letnik XXVI. zap. šte. 238.
19. V našo župnijo je iz Betlehema prispela Luč miru, ki so jo po tradiciji prinesli slovenski katoliški skavti in skavtinje.
24. Polnočna maša je bila ob 22. uri. Udeležili so se jo lahko le verniki, ki so v tistem času izpolnjevali PCT pogoje.
23. Minilo je 31 let od časa, ko smo se volivci na plebiscitu odločali o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije.
25. Božič.
26. Minilo je 31 let od plebiscita.

Marjan Štrukelj

INFORMATORJEV HUMOR

Prelesto mladenko, ki ji že mesece dvori, Gorenjec končno pregovori, da se usede v njegov avto in se zapeljeta na izlet. Po krajši vožnji ustavi vozilo v senci mogočne hrastove krošnje, jo prime za roke in jo pogleda globoko v oči. Dekle zadrhti. Srce ji začne hitreje utripati in mladenič ji zašepeta v uho:

»Ni mi lahko, toda nekaj te moram vprašati.« Ona vsa raznežena in v pričakovanju: »Naj ti ne bo nerodno, kar vprašaj me.« On: »Ali boš kaj primaknila za bencin?«

Janezek je danes prinesel v šolo mlado mucko. Na vprašanje učiteljice zakaj je prinesel mačko v šolo je dejal: Sem slišal pri zajtrku, da je očka rekel mamici, da ji bo pojedel muco, ko bo mulc odšel v šolo!

INTERNO GLASILO ŠPORTNEGA DRUŠTVA KRAŠNJA,
Krašnja 14, 1225 Lukovica;
telefon: Marjan - 041/621-702 ali Martin - 070/777-673;
splet: sd-krašnja.org;

DRUŠTVENI INFORMATOR JE IZDELAN V NAKLADI
100 IZVODOV,
digitalni tisk: IM DESIGN reklamni napisi Irena Flerin s.p.,
Bistriška cesta 11, 1230 Domžale

Martin Šinkovec urednik
Marjan Štrukelj pomočnik urednika

Gasper Korošec tehnični urednik
Karla Šinkovec lektoriranje

Dopisniki:

Alenka Lena Klopčič, Ana Hrovat, Brigita Rožič, družina Oražem, Helena Urbanija, Ivica Zupančič, Jure Jamšek, Marjan Štrukelj, Matic Dolinšek, Mojca Avbelj Korošec, Mojca Beguš Tič, Robi Pervinšek, Romana Močnik Žavbi, Rosana Kordić

Fotografije:

Ajda Tič, Alenka Lena Klopčič, Darko Tič, Drago Juteršek, Helena Urbanija, Katja Tič, Matic Dolinšek, Mojca Beguš Tič, PGD Krašnja arhiv, Robi Pervinšek, Rosana Kordić, Romana Močnik Žavbi

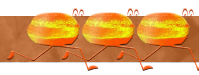

Mesarstvo

Robert Dobravec s.p.
Dunajska cesta 28
1225 Lukovica

Gsm.: 051/268-415

DELOVNI ČAS: Pon.-ZAPRTO, Tor.-Čet. 8.00-16.00, Pet. 8.00-17.00, Sob. 8.00-13.00

KDO SO NAGRAJENCI NAGRADNE KRIŽANKE IZ PREJŠJEGA GLASILA?

Do konca meseca avgusta smo v društvo prejeli 11 rešitev nagradnih gesel, od katerih so bila prav vsa pravilno rešena. Geslo se je glasilo »VEDNO PRIPRAVLJENI POMAGATI.« Križanko in nagradno geslo smo namenili praznovanju 95. obletnice delovanja PGD Krašnja, ki je za tri nagrajence prispevalo ročne gasilne aparate (2 kg.)

Žrebanje je opravil tajnik društva g. Jure Jamšek. Srečo pa je namenil naslednjim nagrajencem, ki bodo lahko po izidu glasila nagrado prejeli v pisarni ŠD Krašnja.

To so:

MARTIN KOVIČ Negastrn 3, 1251 Moravče
DRAGA GRILJ Krašnja 81, 1225 Lukovica
JOŽICA CERAR Krajno Brdo 7, 1225 Lukovica

Vsem nagrajencem iskreno čestitamo. Vsem preostalim pa se zahvaljujemo za sodelovanje in jim prihodnjič pri žrebanju nagrad želimo več sreče.

Če sklepamo po veselih in slavnostnem dogodku – otvoritvi obnovljenih prostorov v Gasilskem domu in množičnem veselim druženju na veselici, potem je moč ugotoviti, da se številni krajanji in tudi ostali zavedamo, kako pomembno je, da imamo tudi v naši KS tako pridne, odgovorne in strokovno usposobljene gasilke in gasilce.

Naslovno stran prejšnjega glasila smo podnaslovili z besedami »GASILCI, HVALA IN ISKRENE ČESTITKE!« To je misel, ki ste si jo zaslužili včeraj, danes in verjamemo, da bo vaše plemenito poslanstvo enako ostalo tudi v prihodnosti.

NA POMOČ!

Marjan Štrukelj

VABLJENI K REŠEVANJU NOVE NAGRADNE KRIŽANKE

Gostišče Trojane je eno izmed tistih gostišč, ki so nastala iz dobre stare gostilne ter ohranila tradicijo in izročilo vse do današnjih dni. Trojanski krof je tržna znamka gostišča, ki je ponesel prepoznavnost gostišča izven slovenskih meja. Poleg sladice nudijo še dnevna kosila ter ostale jedi po naročilu. V gostinskem kompleksu je tudi trgovina "Mini market" v kateri boste našli vedno kaj zase.

www.gp-trojane.si

Veseli smo, da bomo po dveh letih v Krašnji zopet lahko organizirali »sladko prireditve«, kot radi poimenujemo Tek za krof, Pohod za krof, Krofkov tek in Tek za veterane in veteranke, ki nas z Gostinskim podjetjem Trojane družijo že ves ta čas in brez katerega, po vsej verjetnosti, pred 37. leti ne bi uresničili ideje za poimenovanje te lepe rekreativne prireditve. Upamo le, da se do prve oktobrske nedelje ne bo nič spremenilo glede ponovne nujnosti izvajanja Covid ukrepov, kot je bilo to nujno in za nas organizacijsko prezahtevno v preteklosti zadnjih dveh let.

Za nekakšno najavo našega ponovnega sodelovanja z GP Trojane, ki je že desetletja doma in v tujini poznano po »trojanskih krofih« in nasploh po odlični gostinski ponudbi, gostoljubnosti in še čem, vam skupaj z njimi želimo pripraviti tudi razvedrilo z reševanjem nagradne križanke oz. nagradnega gesla.

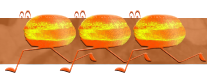
Med vsemi reševalci križanke, ki boste do konca meseca novembra pravilno rešili nagradno geslo in nam ga poslali po pošti na naslov: Športno društvo Krašnja, Krašnja 14 1225 Lukovica ali ga oddali v nabiralnik pri pisarni, bomo izžrebali pet nagrajencev, ki jih bo GP Trojane nagradilo z bonom za prevzem šestih krofov.

Geslo z ostalimi podatki obvezno napišite na nagradni kupon, ki je objavljen skupaj s križanko.

SKUPAJ S POVABILOM NA LETOŠNJO »SLADKO PRIREDITEV«, VAM TUDI PRI REŠEVANJU KRIŽANKE ŽELIMO OBILO RAZVEDRILA, PRI ŽREBANJU NAGRAD PA SREČO!

Marjan Štrukelj

										SEPT 2022	ČAS BREZ VOJN	RIMSKI BOG LJUBEZNI	POLI- HISTOR JANEZ ... VALVASOR		AMERIŠKI IGRALEC AFFLECK	BISTVO, BIT V FILO- ZOFIJI (pre- metani SEN)	NEMŠKI TEOLOG (JOHANN)	ZVRST ALŽIRSKE ZABAVNE GLASBE
										SL. CERKV. SKLA- DATELJ (ALOJZ)				SL. SLIKAR (NIKOLAJ) NEDA ARNERIČ				
										NELOČLJ. POVEZAN. NORICA, NEUMNICA								
	V BANKO VLOŽEN DENAR	SL. GLED. IGRALKA IN PEVKA (TANJA)	OSVEŽILNI, ZDRAVILNI ZELIŠČNI NAPITEK		VODA (IZ LATIN. BESEDE AQUA)	NEKD. FR. SMUČAR (CHRIS- TOPHE)	KEANU REEVES ALBERT EINSTEIN			RDEČI KRIŽ FL. SKLAD. (RUDI)				MESTO V AVSTRIJI NA MEJI S ČEŠKO				
TREBU- ŠASTA POSODA Z ROČAJEM				STROJ, PRIPRAVA							GANGSTER CAPONE TONE ANDERLIČ							
IGRALKA AMANDA				EGIPT. KRALJICA VETROVKA S KAPUCO														
OBJAV- LJANJA							ČELNA STRAN STAVBE, PROČELJE											
GUSTAV IPAVEC			NEDA ARNERIČ ZADETEK PRI KOŠARKI															
SL. SKLAD. CERKVENE GLASBE (FRANCE)					NAŠ NEKDANJI ATLET (URBAN)													
	VAJA, TRENING	BRIT. PEV- KA (RITA) IT. HOKEJ. KLUB																
VISOK VRH, GORA																		
ASTRO- NOMSKA ENOTA			KYLIE MINOGUE PEVEC PESTNER			DRŽAVNA OBVEŠČ. SLUŽBA V ZDA	EDEN OD STARŠEV, ATA		ZAČETNIK NA KAKEM PODROČJU	ELDA VILER	ORODJE ŽANJICE	PREBIVA- LEC ATIKE V GRČIJI		GRŠKA ČRKA	IT. FILMSKI SCENAR., AGENORE INCROCCI	POKRIVALO S KRAJEVCI IN ŠTULO	PREMIČNA STENA NA ODRU	
SPODNJI DEL POSODE				ILUSTR. MAVEC ALENKA ARKO				KRMILNA RASTLINA NORINA RADOVAN					MADŽAR. REŽISER (KAROLY)					
USTANOVA, KI GOJI IN PREUČUJE RASTLINE													ESKIMSKO BIVALIŠČE KIRA IVANOVA					
GAMSI BIVOL, KI ŽIVI NA CELEBESU					CELJSKA TOVARNA					KAČJI UGRIZ DEL LADJE, KRMA				GR. BOG VETROV NASILNA TATVINA				
						NATALIJA KOLMAN				RAZJEDA NA KOŽI KOFI ANAN					BRANE IVANC KIRA IVANOVA			
						PRIPADNI- CA EVROP. OTOŠKEGA NARODA							ČUT ZA LASTNOST JEDI					
						TRAVNIŠKA ZDRAVILNA RASTLINA							STAVČNO LOČILO					

N A G R A D N I
KUPON 09-2022

IME IN PRIIMEK: _____

NASLOV: _____

NAGRADNO GESLO: _____